

CLARA M. CODD

A TANÍTVÁNY ÚTJA I.

1964

THE THEOSOPHICAL PUBLISHING HOUSE
ADYAR, MADRAS 20, INDIA

Fordította: Bárány Károly, 2021.
MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT

AJÁNLÁS

Törekvő-társaimnak szerte a világon, szeretetteljes jókívánságokkal.

“Ha azt mondjuk, ami igaz, és Isten dicsőségére meg is tartjuk, közömbösnek kell lennünk, akár mindent elveszítünk, akár mindent megnyerünk. Mert aki igazán bátor Isten szolgálatában, az egyiket éppúgy kész lesz megtenni, mint a másikat. Nem mondom, hogy ilyen ember vagyok, de bár csak az lennék.”

AVILAI SZENT TERÉZ

Tartalom

PROLÓGUS	2
I. RÉSZ A TÖKÉLETESSÉ VÁLT EMBEREK TESTVÉRISÉGE	2
I. FEJEZET AZ ADEPTUS TERMÉSZETE	2
II. FEJEZET BELSŐ ISMERETEI ÉS EREJE	7
III. FEJEZET AZ OKKULT TESTVÉRISÉG NÉHÁNY TÖRVÉNYE	17
IV. FEJEZET A TESTVÉRISÉG TÖBBÉ-KEVÉSBÉ ISMERT TAGJAI	23
V. FEJEZET ELSZAKÍTHATATLAN KAPCSOLATOK	35
VI. FEJEZET A TITKOS TUDOMÁNY ÖSVÉNYE	36

PROLÓGUS

Lehetséges, a kritikusok felróják nekem, hogy rengeteg idézetet használtam ebben a könyvben. De nem mentetgetőzöm. Amit nálam bölcsebb emberek mondtak és engem inspiráltak, azokat tovább adom másoknak is abban a reményben, hogy őket is ugyanúgy fogja inspirálni. A sok éven át tartó folyamatos utazásnak köszönhetően elvesztettem néhány idézet eredetét, de biztosíthatom olvasóimat, hogy mind valóságosak és helyesek. Ha valamelyik olvasóm felfedezi a pontos hivatkozási forrásukat, kérem, tudassa velem.

Nevük gyakori hivatkozása miatt kezdőbetűket használtam Helena Petrovna Blavatsky, Charles Webster Leadbeater, William Quan Judge, és időnként Annie Besant esetén. Olyan jól ismert könyveknél is, mint a *Világosság az Ösvényen*, a *Csend Hangja*, a *Bhagavad Gita*, a *Titkos Tanítás* és a *Mesterek levelei*. Az utóbbi két említett műben idézett oldalak a korai kiadásokban találhatók.

I. RÉSZ A TÖKÉLETESSÉ VÁLT EMBEREK TESTVÉRISÉGE

I. FEJEZET AZ ADEPTUS TERMÉSZETE

H.P. BLAVATSKY felbecsülhetetlen értékű szolgálatot tett a világnak. Visszahozta a nyugati világba a Tökéletes Emberek létezésének ismeretét. A Kelet nem feledkezett meg teljesen a nagy Ris-hik és Guruk megfakult és évszázados hagyományairól. Soha nem lehet megfelelő szavakkal megfogalmazni, hogy mit jelent ez a tudás a zavarodott, mégis törekvő ember számára. Csak leírni tudom, számomra mit jelentett. Nagyon régen hallottam először, fiatalkoromban, közvetlenül azután, hogy apám meghalt, és mindannyian Svájcba mentünk, Genf történelmi városába.

Egy barátom elvitt az orosz konzul, Prozor gróf otthonába, hogy meghallgassam a Teozófiai Társulat egyik alapítójának, Henry Steele Olcott ezredesnek a beszédét. Soha nem felejttem el azt az estét, mert megváltoztatta egész jövőm életemet. Semmit nem tudtam a Teozófia tanításairól vagy

filozófiájáról. Régen elhagytam a keresztény egyházat és agnosztikusnak tartottam magam. Mégis, amikor az ezredes leírta az öt Adeptust, akikkel találkozott: részemről, a fizikai testemben minden kétséget kizáróan tudtam, hogy igazat mond. Az egész lelkem válaszolt. „Természetesen” - mondtam magamban – „biztosan vannak bölcs emberek, akik tudják, mi az élet, és hová vezet minket”. És a helyszínen elhatároztam, hogy soha nem nyugszom, amíg meg nem találok a bölcseseket, még ha az egész életembe kerül is.

Különösen az egyikük volt az, akihez a szívem azonnal húzott, és ez a ragaszkodás soha nem múlt el, azóta sem. Az ezredes és három társa meglátogatta a kasmíri szikhek harcosainak Arany Templomát. A történetet a *Régi Napló Levelekben* mesélte el, és az ott leírt szavakkal fogom közreadni: “A szentélyben, ahol a szikh harci-papok kardjai, éles acélpajzsai, páncélingjei és egyéb harci fegyverei vannak kiállítva, mintha a kiállításért felelős ember lenne, meglepetésemre és öröömre, szeretetteljes mosollyal fogadott az egyik Mester, aki az örök közül lépett elő, és mindegyikünknek egy friss rózsát adott, áldással a szemében. Ujjainak érintése, amikor átadta nekem a virágot, borzongást váltott ki az egész testemben, ahogy az könnyen elképzelhető.” (*Régi Napló Levelek*, II, 254-5)

Ez a pillanat egy teljesen új élet kezdete volt számomra és egy olyan esemény, amely meghatározta egész további életemet. Nem sokkal később beléptem a genfi Dharma alosztályba és megkértem az alosztály fiatal elnökét, hogy meséljen nekem még többet a Bölcsesség Mestereiről, ahogy akkoriban neveztük őket. A Társulat első napjaiban Mahatmának hívták őket, egy szanszkrit szóval, amelynek jelentése „nagy lélek”. Az elnök megrázta a fejét. – „Soha nem beszélünk róluk” – mondta. Ez egy nagy különbség a tagság akkori és mostani hozzáállása között.

Amikor visszatértünk Angliába és találkoztam Mrs. Marie Russakkal és James I. Wedgwood úrral, lángoló vágyam végül teljesült. Nem sokkal később az egyik legjobb barátom, Joseph Bibby úr, Adyarba küldött, és ott kezdtem el jobban megismerni őket. Minden este, a napi munka után, mindannyian összegyűltünk a „Tetön” – a székház két főépülete közötti területen –, ahol Mrs. Besant és Mr. Leadbeater (ahogy akkor hívtuk) válaszoltak az írásban feltett kérdéseinkre. Ahogy másutt már mondtam, Mr. Leadbeater képes nagy derűtséget kelteni, de volt egy másik, mély és csodálatos oldala is. Egész életemben még soha nem hallottam mást, aki olyan szépséggel, áhítattal és meggyőző erővel írta volna le a Bölcsesség Mestereit, mint ő tudta. Néha ilyen találkozókat után mindannyian olyan földöntúli világban voltunk, hogy nem tudtunk megszólalni. Nem egyszer emlékszem, amikor mindnyájan csendben lementünk a tenger partjára, és szótlanként ültünk egy órán át ott: az elhangzottak csodálatával.

Pedig két hiba is van, amelyeket tagjaink néha elkövetnek, az egyiket inkább Keleten, a másikat pedig Nyugaton. Keleten megkérdezték tőlem, hogy a Mestereink olyan nagy istenek-e, mint Visnu vagy Siva. Nyugaton viszont néha arra a következtetésre jutnak, hogy ők „szellem-vezetők”. Eleinte még Olcott ezredesnek is ez volt a benyomása róluk, talán annak a ténynek köszönhető, hogy Blavatsky asszonnyal először olyan spirituális szeánszokon találkozott, amelyekről beszámolni küldték. Morya Mester ezeket a szavakat írta neki: „Nem vagyok testetlen szellem, Testvér, élő ember vagyok; akit olyan erővel ajándékozott meg Páholyunk, amelyet egy nap önnek is tartogat.” (*Régi Napló Levelek* I, 237.)

A Mester se nem “isten”, se nem egy “szellem-vezető”. Sőt, mint később megmutatom, semmi köze sincs a spiritiszta kommunikáció semmilyen formájához. Ő egy ember, bár nagyon fejlett, messze megelőzve a fejlődésnek azon szakaszát, ahol a legtöbben állunk. Hosszú evolúciós utunk során a tudatosság első fejlesztendő eszköze a fizikai test. A primitív fajok nagyrészt ezzel foglalkoznak. Az ősi Atlantisziak fejlesztették ki az érzéseket és érzelmeket, amelyek eszköze az asztrális vagy pszichikai test. A jelenlegi uralkodó faj, az árja, a mentális burok fejlesztésével foglalkozik, és így bizonyos veszélyhelyzetben van, mert sok esetben a fejlődő elme túlszárnyalta, és egyes esetekben lezárta a kialakuló szellemi természetet. A Mester civilizációnkról úgy beszél, mint amely „ki-

zárólagosan az értelmén nyugszik”. (ML. 214) Egy másik levelében ezt írja: „Ezen a ponton a világ az intellektuális tevékenység és a szellemi hanyatlás eredményeivel szembesül.” (ML. 88)¹

Azon a ponton, ahová a felfelé irányuló evolúciónk során elértünk, nagyon könnyű belátni manapság H.P.B. kijelentésének igazságát, miszerint a szellem által megvilágítatlan elme az igazi ördög az emberben. Ha ezen a veszélyponton mindenféle elsöprő katasztrófa nélkül túljutunk, akkor előkészítettük az utat az eljövendő Hatodik Gyökérfaj, az első igazán spirituális és megvilágosodott faj számára, amely ezen a bolygón megszületik.

Ugyanez a sorrend figyelhető meg egy gyermek életében, akinek a születés előtti élete az ember előtti típusokon is keresztül megy. “A Természet ugyanazt a kerékvágást követi az univerzum ‘teremtésétől’ egészen a szünyogig.” (M.L. 70) Minden ember gondolkodik, érez és cselekszik, amelyek az emberi pólusai az Univerzum őseredeti Isteni Bölcsesség, Szeretet és Erő aspektusainak. A csecsemőben, csakúgy, mint a primitív emberben, a cselekvés az első. A gyermek szüntelen tevékenységét mindenki ismeri. Így egyre inkább kapcsolatba kerül az őt körülvevő fizikai világgal. Később megnyílik érzelmi természete, majd teljes mentális ereje. Ha tovább folytatnánk a hasonlatot, párhuzamba állíthatnánk a szellem ébredő erejét az időskor bölcsességével.

Az emberiség nagy családjában, mint a személyes család minden kis egységében, senki sem egyidős. Az emberi családban senki sem azonos lélek-korú. Némelyikünk az első szakasznál tart, amelyet a Harmadik Gyökérfaj jellemez, mások a másodiknál, amit a Negyedik jelképez, sokan a harmadiknál, ami az Ötödik Gyökérfaj különleges feladata. Ez azt jelenti, hogy miközben a fizikai testet szinte képességeinek határáig fejlesztettük, és legtöbbszörünknek jól fejlett asztrális vagy pszichés énjeink is vannak, amelyek sok esetben képesek szabadon működni a fizikai másaiktól, de mivel mi még nem kapcsoltuk össze a két tudatot, így a fizikai agyba visszatérve csak egy finomabb, szinte leírhatatlan világ homályos emlékeit és értelmezhetetlen szimbólumait tudjuk rá vetíteni.

Néhányan már kifejlesztették a mentális tudatburkot is, és képesek benne működni, függetlenül a másik kettőtől, bár előfordulhat, hogy a testbe visszatérve erre gyakran nem „emlékszünk”. De az isteni énünk, a szellemi énünk többnyire továbbra sincs felébredve, bár szinte mindenki számára átjönnek a „halhatatlanság sugallatai” lényünk e mély magjából.

A Mester, az Adeptus már kifejlesztette a tudatosság minden eszközét, és mindegyikben teljes mértékben képes működni, mi több, ezeket a különböző tudatokat összekapcsolta, hogy fel-le működhessen közöttük, vagy néha egyszerre, tetszése szerint. Nincs szüksége fenntartani fizikai testet, de a Testvériség némely tagjának ezt meg kell tennie, hogy kapcsolatot tartson velünk a lét ezen síkján, valamint a belsőkn, hogy segíteni tudjon nekünk, már amennyire saját világának törvényei megengedik. De ettől Ő még mindig ember, belül bölcs, hatalmas, együtt érző és megértő, de külsejében olyan ember, mint bármelyikünk.

Nem egyszer hallottam Mr. Leadbeater-től leírni az általános jellemzőiket. „Tételezzük fel” - mondta egy nap nekünk -, „hogy egy Mester lép be ebbe a szobába, ami bár lehetséges, de nem valószínű. Mit látnánk? Külsőleg nem látnánk semmi tőlünk különbözőt, mert a Mester még mindig ember. De látnánk egy pompás külsejű, méltóságteljes személyiséget, aki nem sokat beszél. Nem lenne betegsége vagy deformitása, mert már rég kinőtte az ilyen karmikus következményeket, és mivel jobban megérti az egészség törvényeit, mint mi. Azt hiszem” - folytatta C.W.L.-, " hogy a legnagyobb különbség a szeme kifejezésében lenne.” (Valaki egyszer azt mondta, hogy a szem a lélek tükre. Az okkult fejlődés a szemekben és a hangszinben egyaránt megmutatkozik. Dr. Besant egyszer azt mondta nekünk, hogy múltunk a szánkban, a jövőnk pedig a szemünkben van.)

“Három dolgot látnánk a Mester szemében,” folytatta C.W.L. “ Először egy nagyon magas célokra irányuló pillantást látnánk, mivel a Mester gondolatát mindig hatalmas világesemények foglalkoztatják, és soha nem gondol magára. Ez messzire tekintő, csillogó hatást kölcsönöz a szemének. Aztán látnánk a nagy jóindulat megjelenését is, mert a Mester lényegében nagyon kedves ember. De nem szabad azt gondolni, hogy nagyon ünnepélyes és nincs humorérzéke. Soha nem fog barátságatlanul vagy kellemetlenül viccelődni, bár néha kissé szelíden tréfálhat egy olyan tanítvány

---

¹ A *Mesterek Levelei* A. P. Sinnett-hez, második kiadás, 1948.

előtt, aki túl komolyan veszi önmagát.” (Ez emlékeztet Dr. Arundale mondására, miszerint nem vehetjük túl komolyan az életet, de túl komolyan vehetjük magunkat.) “Aztán,” folytatta, “a mély, rendíthetetlen béke pillantását látnánk, mert a Mester nagyon jól tudja, hogy végül mindenki hazatér.” (Valahol a legtávolabbi folyó is biztosan a tenger felé kanyarodik.) “Semmi kétsége sincs a végeredményről, de együtt érző szívében azt szeretné, ha valamivel hamarabb jönnénk, és nem okoznánk annyi bajt magunknak útközben.”

Van valami anyai jelleg abban, ahogy egy tökéletes ember viszonyul a világhoz. Buddha és Krisztus egyaránt használta a tyúk és a csibéi hasonlatát. Azt írják, hogy egy nap az Áldott azt mondta a tanítványainak: “A Tathagata aggódba vigyáz a gyermekeire, és szerető gondoskodással segít nekik, hogy meglássák a fényt. Amikor egy tyúknak nyolc, tíz vagy tizenkét tojása van, amelyek felett gondosan kotlik, a szívében felmerül a kívánság: ‘Ó! bárcsak az én kis csirkéim karmaikkal vagy csőrükkel feltörnék a tojáshéjat, és biztonságban kijutnának a fényre!’ Végül azok a kis csibék biztosan feltörnek a tojáshéjat, és biztonságban előjönnek a fénybe.” (*Buddha evangéliuma*, Dr. Paul Carus)

Krisztus ugyanezt a hasonlatot használta, amikor Jeruzsálem eljövendő sorsát gyászolta: “Hányszor akartam egybegyűjteni fiaidat, ahogy a tyúk szárnya alá gyűjti csibéit, de nem akartátok! “ (*Máté. 23:37*) Így tehát az Adeptus egy végtelenül bölcs, emberséges, együtt érző, teljesen őszinte és becsületes ember, aki teljes mértékben engedelmeskedik a Világegyetem Nagy Törvényének – a Karmának – ami a cselekvő Isteni Akarat, és aminek Ő a hű szolgája.

Ő olyan ember, mint mi, fizikai testet visel és fizikai életet él. Mégis a belső síkokon messze meghalad minket fejlettségben és erőben. A fizikai teste ezt a fejlettséget a legkevésbé sem mutatja. A test sok szempontból megterhelés és korlátozás számára. Miattunk viseli Ő, aki máskülönben szabad lehetne. A fizikai testben azonban alkalmanként hibázik, ahogyan Ő maga is kijelentette. Ahhoz, hogy többé-kevésbé tévedhetetlen legyen, belső erőit kell használnia. “Nem vagyunk tévedhetetlenek és mindent előre látó ‘Mahatmák’ a nap minden órájában, barátom: ti sem tudtok mindent megjegyezni.” (M.L. 364) És azt is mondta, hogy teljes adeptsusi erejének gyakorlásához el kell hagynia vagy ‘megbénítania’ (azaz mély transzállapotba hoznia C.C.) a fizikai testét.

Az emberi lét nem csökkenti a Mester magas rangját, amint azt K.H. Mester kijelenti: “Az ember nem szűnik meg teljesen, kedves barátom, embernek lenni, és nem veszíti el méltóságát sem azért, mert Adeptus.” (M.L. 427) A Mester emberként továbbra is emberi hajlamokkal és vonzalmakkal rendelkezik, bár minél tovább halad az okkult úton, annál kevésbé lesz ez a helyzet. Nem szabad elfelejteni, hogy maguk a Mesterek még mindig fejlődnek, és semmiképp sem jutottak el az ebben a Manvantarában lehetséges fejlődési határokra. Az Aseka szintet, az Adeptus fokozatát más és magasabb szakaszok követik. Az Adeptusság után közvetlenül következik a Chohan vagyis Úr beavatás, néhány esetben a Természet egyik „Sugarának”, vagy evolúciós vonalának Ura, vagy Uralkodója lesz.

Van egy csodálatos levél M. Mestertől, amelyet Sinnett úrnak írt K.H. testvére helyett, aki a Chohan beavatása miatt éppen távol volt. Ez olyan szép, és olyan világosan mutatja be a mély és gyengéd vonzalmi köteléket, amely összeköti a két Adeptus lelkét, akik elsősorban felelősek a Teozófiai Társulat megalakulásának inspirálásáért, hogy sokat fogok idézni belőle.

M. Mester nem szeretett leveleket írni, és az angolja sem volt túl jó, de amikor szeretett testvére - „áldott testvérem”, ahogy gyakran hívja - három hónapos visszavonulásra készült, amelynek során elérte a Chohan fokozatát arra kérte M. testvérét, hogy távollétében gondoskodjon a levelezéseiről. M. Mester ezt írja: „Amikor elhatározta a ‘visszavonulását’, az elváláskor azt kérdezte tőlem: „Figyelni fogsz-e a munkámra, vigyázol-e, hogy ne essen romokba?” Megígértem. Mi olyasmi lenne, amit ne ígértem volna meg neki abban az órában! Egy bizonyos helyen, amelyet a kívülállók nem említünk, van egy szakadék, amely fölött füvekből fonott törékeny híd feszül, és alatta tomboló vízörvény van. Alpesi klubjaitok legbátrabb tagjai is aligha mernék megkockáztatni az átkelést, mert az pókhálóként lóg, korhadtnak és járhatatlannak tűnik. Mégsem az; és aki próbálkozni mer, és sikert arat - ahogy ő, ha igaz, hogy meg fogja tenni - belép egy szurdok páratlan szépségű tájára - az egyik helyünkre és néhány emberünkhöz, akikről nincs feljegyzése vagy emlékeztetője egyetlen

európai földrajzkutatónak sem. Kőhajításnyira a régi Kolostortól áll a régi torony, amelynek kebelén belül a bodhiszattvák nemzedékei születtek. Ott pihen most barátom - testvérem, lelkem fénye ...” (M.L. 219) M. Mester szent szeretetének mélysége K.H. Testvére iránt nyilvánvaló Mr. Sinnettnek írt másik levelében is: “Még a sivatagi szélnek sem mondanék halkán ejtett szavakat az ellen, aki most alszik.” (M.L. 375) A Mester szeretetének ereje végtelenül tisztább, önzetlenebb és kevésbé birtokló jellegű, mint a miénk. K.H. Mester ezt írja: Bár a megfigyelési lehetőségek, amelyeket néhányunk számára az állapotunk biztosított, minden bizonnyal nagyobb látókört, hangsúlyosabb és pártatlanabb képet, úgymond szélesebb körű emberszeretetet biztosítanak. ... ahelyett, hogy szeretetünket egyetlen kiválasztott fajra koncentrálnánk és korlátoznánk – mégis kevesen közülünk... tudjuk elválasztani magunkat földi kapcsolatunk befolyásától, mivel az összehasonlíthatatlan az egész emberiség közös sorsának magasabb örömeihez, érzelmeihez és érdekeihez képest. Amíg a végső felszabadulás magába nem fogadja az *Ego-t*, tudatában *kell* lennie, hogy a legtisztább érzéseket a magasabb művészet esztétikai hatásai, a leggyengédebb szálakat az emberi kötődések szentebb és nemesebb formái hívják elő. Természetesen minél gyorsabb a haladás a felszabadulás felé, ez annál inkább így lesz, míg végül az emberi és egyéni személyes érzések – vérségi-kapcsolatok és barátságok, hazaszeretet és faji részrehajlás – mindegyike utat enged és beleolvad az egyetlen egyetemes érzésbe, az egyetlen igazi és szent, az egyetlen önzetlen és örökkévaló Szeretembe, az emberiség iránti mérhetetlen Szeretembe “(M.L. 32).

Ugyanebben a levélben a Mester így folytatja: “Még mindig jobban vonzódok egyes emberekhez, mint másokhoz, és az emberszeretet ... soha nem ölte meg bennem sem a barátok, sem a rokonok iránti egyéni preferenciákat, sem a hazafiasság lelkes érzését az ország iránt - amelyben utoljára anyagilag individualizálódtam.” (India, C.C.) (M.L. 33)

A Mester tehát egy nagyon pompás emberi lény, aki kifinomultan reagál minden külső és belső szépségre. Ahogy egyszer C.W.L.-től hallottam mondani, ők a szó igazi értelmében a legnemesebb úriemberek, akik léteznek. Úgy is tekinthetünk rájuk, mint kedves és csodálatos Idősebb Testvérekre. Ahogy a kistestvér gyakran hősként imád egy idősebb testvért, úgy nézhetünk fel Idősebb Testvéreinkre és teljesen megbízhatunk bennük. Mert valóban teljesen meg kell bízni bennük, a személytelenségük miatt, amelyről a D.K. Mester azt mondta: a tökéletes szeretet, megértés, együttérzés és türelem a világuk törvényeihez tartozik, – “törvényeink megváltoztathatatlanok; és senki sem vonhatja vissza, ha egyszer erre a szavát adta” (M.L. 351) – és az adott szóra: “Meg merem ígérni, hogy soha nem szegem meg a szavamat” (M.L. 286), és a hála érzésére: “Hálátlanság nincs bennünk” (M.L. 9), csak becsületesség és őszinteség. Ilyen igazak és valódiak ők, akik ugyanezeket a tulajdonságokat értékelik az emberekben is, ha azok őszintén megfelelnek ennek, és nem csak köpnyeforgatók.

A Mester azt mondta Mr. Sinnett-nek, hogy amit ő – Mr. Sinnett – írt, “nyíltan becsületes.” (M.L. 271) A C.W.L.-hez eljuttatott híres levelében a Mester azt mondja neki, hogy legyen „őszinte és önzetlen”. Nem gondolom, hogy a Mestert bántaná a tisztelet hiánya, ha az a személyes természetből fakad. M. Mester ezt írja: „Lehetséges, hogy a tisztelet nem rejlik a természetében, de senki sem követeli meg és nem törődik vele semmilyen módon!” (M.L. 269) És ismét M. Mester, aki a korai időszakban kiemelkedően dolgozó tagról szólva, ezt mondja: a Feletteseink “kevésbé törődnek azzal, ha valaki bármilyen külső – vagy akár belső – kifejeződését vagy érzését mutatja a ‘Máhatmák’ iránti tiszteletlenségnek. Hagyjuk, hogy végezze a kötelességét a Társulatban, hű legyen az elveinkhez, és a továbbiak majd idővel megjönnek.” (M.L. 403)

K.H. Mestert, bár mélyen megérintette az, amit Mr. Sinnett-ben „hős-imádó hajlamnak” nevezett, ezt írja: „Ha folytatná okkult tanulmányait ... akkor inkább tanuljon meg hű lenni az Eszméhez, mint sem szerény személyemhez.” (M.L. 323) A Mester hűsége utolérhetetlen. Amint a tanítványt elfogadja, a Mester soha nem fogja elfelejteni és szem elől téveszteni, pedig az sok életre elkalandozhat. "Az igazi barátod maradok mindörökké, még ha ellenem is fordulsz" - írta M. Mester Mr. Sinnettnek. (M.L. 270)

Ezekhez a ragyogó tulajdonságokhoz nagyszerű alázat párosul. „Szerény személyem” - írja K.H. Mester, és gyakran valami hasonló szavakkal zárja a levelét: „Fogadja el szerény áldásomat.”

Milyen nemes és egyenes emberek! Annak, aki egy kicsit is képes képet alkotni arról, hogy ők milyenek, nem lehet más érzése, mint a spontán öröm, a tisztelet és a bizalom irántuk. Bennük látjuk az emberi faj jövőbeli ígétét. Végül mindennek rendben kell lennie, ha ők állnak az élen. Dr. Besant egy lelkes kis bekezdést írt arról, hogy mit jelent egy Mestert szeretni. És mindannyian így szerethetjük őt, ha ez egy olyan szeretet, amely semmit sem kér cserébe. Ő sokkal jobban szeret mindannyiunkat, mint amennyire mi szeretni tudjuk Őt. Egy ősi indiai szentírás azt mondja nekünk, hogy a Mester jobban szereti az ember minden fiát, mint az anyák az elsőszülött fiaikat, és ez csodálatos hasonlat egy olyan országból, amely felmagasztalja az anyaságot. A keresztény szentírás szavaival: „Szeretjük őt, mert ő szeretett először minket.” (I. János 4:19.) Itt vannak Mrs. Besant szavai:

– “Ebben a kapcsolatban, amely úgy ismert számotokra, mint a tanítvány és a Mester kapcsolata, van valami, ami úgy tűnik, mintha egy aranyfonallá vagy a szeretet zsinórájává fűzné a különféle szerelmeket, amelyeket sok-sok életen keresztül a szívünkben őriztünk azokhoz kötődve, akikkel szoros kapcsolatban álltunk: apa, anya, testvér, nővér, férj, feleség, barát.”

“Most, ha össze tudnánk fűzni mindazt a szerelmet, amely tiszteli az apát, amely ragaszkodik az anya édes gyengédségéhez és érzi a testvérpár összetartását, a barátság mély kötelékét; ha mindezeket összefűzhetnénk a szeretet nagy fonalává, majd ezerszer megsokszoroznánk, akkor tudnánk meg valamit a szeretetről, amely összefogja a Mestert és tanítványát. A Föld minden szeretete, amely tökéletes, tiszta, erős és szép, és soha semmiben sem szenved hiányt; meg van benne a hit, az erő, a gyengédség, a segítőkészség, az együttérzés, a felemelkedés biztosítéka; a tökéletes kapcsolat, amelyhez képest a Föld minden köteléke csak tükröződés, ilyen a tökéletes szeretet fénye, amellyel a Mester a tanítványra néz. Ha mi is így tudjuk összeolvasztani magunkban a különféle szereteteinket iránta, akkor képesek leszünk benyomást nyerni arról, hogy mit is jelent a Mestert szeretni.”

Robert Browning valahol azt mondja, hogy a Föld minden szeretetében „Te ott voltál”.

II. FEJEZET BELSŐ ISMERETEI ÉS EREJE

A Mester a belső, finomabb világokban Adeptus. Ezek a világok mind nyitottak előtte, és finomabb erők az Ő parancsára várnak. Megvalósította a *Csend hangja* című könyvben leírtakat: “Segítsd a természetet és dolgozz vele együtt; a természet akkor egyik teremtőjének fog tekinteni és engedelmeskedik. Titkos kamráinak ajtóit felnyitja, szűz keblének mélyén rejlő kincseit feltárja tekinteted előtt. Az anyag kezének érintésétől mentes kincseit csak a Szellem szemének mutatja meg, a szemnek, amely soha le nem zárul, s amely előtt nincs titok a természet birodalmaiban.” K.H. Mester ezt írja: “Mi csak a természetet követjük és szolgálatában lemásoljuk műveit.” (M.L. 22)

Még sincs ebben semmi természetfölötti. Az Adeptus összes tudása és ereje teljesen természetes, és ezek a magvak minden emberben látenszen benne rejlenek. “Természetes, és nem természetfölötti eszközökkel és törvényekkel dolgozunk.” (M.L.1) És ezek az eszközök „az isteni erők az emberben és a természetben rejlő lehetőségek.” (M.L.2)

Itt tényleg szembesülünk az okkultizmus témájával és azzal, hogy mi is ez valójában. Nem az, amit H.P.B. “okkult művészeteknek” nevez, mint az asztrológia, számmisztika, tenyérjósítás, stb., vagy akár a képzetlen tisztánlátás, tisztánhallás stb., amint az egyre gyakoribb manapság, és mindig is az volt a primitív népek és az egyszerű parasztság között, vagy akár az állatoknál. A különbséget jól leírja a *Csend hangja*: “A következő tanítások azoknak szólnak, akik az alacsonyabb iddhi-k veszélyeit nem ismerik.” H.P.B. ezt követően megjegyzi: “Az iddhi: páli szó, a szanszkrit sziddhi-vel azonos, az emberben lévő pszichikus képességeket, abnormális erőket jelenti. A sziddhi-nek két csoportja van: az egyik az alacsonyabb, durvább, pszichikai és mentális erők csoportja; a másik csoportba a legmagasabb fokra kifejlesztett szellemi erők tartoznak.”(*Csend hangja*) Ezeket a szellemi erőket a bölcs Patandzsali jóga aforizmáinak harmadik kötete sorolja fel és írja le, és ezek tanulmányozása számos csodásnak tűnő eseményt megmagyaráz a Teozófiai Társulat kezdeti napjaiban. Az alsóbb pszichizmus szórványos, bizonytalan, és nem áll az intelligencia és az akarat ellenőrzése alatt. A mentális természet fokozatos növekedése és fejlődése általában elzárja. Az Atlanti-

sziak ebben a korai formában voltak pszichikusak. Az Árja faj, amely elsősorban a mentális természetét fejleszti, nagyrészt elvesztette ezt a primitív pszichikus érzékenységet. A magasabb pszichikus erők sokkal megbízhatóbbak és ellenőrzés alatt állnak, mert az isteni, személytelen Én világítja meg őket. Az alsóbb pszichizmus látomásait nagyon gyakran eltorzítja a látó személy elfogultsága és sajátosságai, valamint a körülötte lévők gondolatai.

Emlékszem, hogy C.W.L. egyszer elmondta nekem, hogy a Mester hogyan képezte a tisztánlátását. A Mester különleges meditációt adott neki, amely gyorsan megnyitotta ébredező pszichikus érzékenységét. Amikor megkérdeztem tőle, miért nem tanította ezt kiválasztott tanítványainak, azt válaszolta: "Mert megígértem a Mesternek, hogy soha nem fogom." Néha K.H. Mester, és néha D.K. Mester jött el hozzá és megkérték, hogy írja le, amit látott. - "Ó! nem" - mondta a Mester -, "nézzen mélyebbre, engedje el a személyes tényezőt." Mert a látó legkisebb előítélete vagy elfogultsága, még ha nem is tudatosul benne, eltorzítja és eltéríti a látottakat. Ennél fogva az igazi látás csak azok számára lehetséges, akik felébresztették magukban az isteni princípiumot és eggyé váltak vele.

A Mester ezt írja Mr. Sinnett-nek: „Igazad van, amikor az idézett versben szereplő „valódi tudást” és „igaz okot”, a spirituális megvilágosodás legmagasabb szintjére vonatkoztatod; az a „nagyobb sötétség”, amelybe a tökéletessé vált „Siddha” végül beleolvad, az Abszolút Sötétség, amely maga az Abszolút Fény. A Valódi Tudás, amelyről itt beszélünk, nem mentális, hanem spirituális állapot, amely a Tudó és a Tudás teljes egyesülését jelenti.” (M.L. 373) Az emberi ismeretek, a valódi tudás, a tudó és a tudás teljes összekapcsolódása, tehát egy teljes belső kapcsolat létrejötte. A Mester ismét ezt írja: „Az emberi lét magasabb fokozatainak felismerését ezen a bolygón nem pusztán a tudás megszerzésével kell elérni. A legtökéletesebben felépített információk mennyisége sem fedheti fel az ember előtt a magasabb régiókban zajló életet. Személyes tapasztalatból és tényleges megfigyelésből kell megismerni a spirituális tényeket ...” (M.L. 64)

Az erőket pedig személyes fejlődéssel és átlényegüléssel kell megszerezni. Nem „adhatók” oda senkinek. „A vasszabály az, hogy amilyen hatalmat szerez az ember, azt *magának kell megszereznie*.” (M.L. 65) És csak megtisztított, fejlett, teljesen ellenőrzött elmével és szívvel lehet megszerezni őket. „A csendes elme derűs és nyugodt felszínén tud a láthatatlanból összegyűjtött látomás a látható világban megjelenni ... azok a hirtelen fényvillanások, amelyek már segítettek annyi apróbb probléma megoldásában, és amelyek egyedül képesek az igazságot a lélek szeme elé tárni.” (M.L. 64)

Az okkultizmust a misztikus Keleten *Gupta Vidya*-nak, a Titkos Tudásnak hívják. Nem titkos abban az értelemben, hogy szándékosan visszatartják, hanem ugyanazon feltételek miatt, mint ahogy a differenciálszámítás okkult vagy rejtett annak, aki éppen a szorzótáblát tanulja. Ez nem olyan ismeretanyag, amelyet valaha is szájról szájra vagy írott szóval lehetne közölni. Ez megszületik az emberben, az életre adott finom válaszreakciói képességének növekedésével arányban. Mert ez az élet tudománya, és nem csak az élet anyagi megtestesüléseinek tudománya, amely a látó birtokába kerül, amint saját lényre képes felfogni és reagálni a lét egyre finomabb és finomabb szintjeire. H.P.B. jól megmagyarázta ezt a „Lucifer” magazin egy régebbi számában: „Az okkultizmus nem mágia, bár a mágia az egyik eszköze. Az okkultizmus nem a képességek megszerzése, legyen az pszichikai vagy intellektuális, bár mindkettő a szolgája. Az okkultizmus nem a boldogságra való törekvés, ahogy az ember ezt a szót érti; mert az első lépés az áldozathozatal, a második a lemondás.” Aztán elmondja, mi is ez valójában. „Az okkultizmus az élet tudománya, az élet művészete.”

Valójában maga az igazság a Naprendszerünkben és azon túl élő minden élőlény természetéről, felépítéséről és fejlődési törvényeiről. Pontosan megmutatja, mik vagyunk, miért vagyunk itt, merre tartunk, és következésképpen mit kell tennünk; és nemcsak spirituális jelentősége van, hanem gyakorlati haszna is minden ember számára. K.H. Mester ezt írja: „Az okkultizmus igazságai és rejteltelmei valóban a legmagasabb spirituális jelentőségű ismeretet alkotják, egyszerre mélyrehatóak és praktikusak az egész világ számára .... mert ezek a legfontosabb témákat érintik. Nem a fizikai jelenségeket, hanem az egyetemes ideákat tanulmányozzuk és ahhoz, hogy az előbbit megértsük, először meg kell értenünk az utóbbit. Ez érinti az ember valódi helyzetét az univerzumban, korábbi és

jövőbeli születési kapcsán; származását és végső célját; a halandó és a halhatatlan viszonyát az ideiglenestől az örökkévalóig, a végesből a végtelenbe; a nagyobb, nagyszerűbb, átfogóbb ideákat, amelyek elismerik a megváltoztathatatlan törvény univerzális uralmát, változatlanok és változtathatatlanok, amelyek tekintetében csak az Örökkévaló Most létezik. Miközben a be nem avatott halandók számára az idő múlt vagy jövő, mivel véges létükhöz kapcsolódik ezen az anyagi síkon. Ezt tanulmányozzuk, amit már sokan megfejtettek.” (M.L. 23-4) A tudásnak erről a képességéről a Mester azt mondja: „Bizonyos mértékben ... az európaiak is megszerezhetik tanulmányozással és meditációval...” (M.L. 29)

Nem lehet elégszer hangsúlyozni, hogy az okkult tudást soha nem közlik írott vagy kimondott szóval, vagy leckék sorozatával. Értékes és inspiráló tanítás és tanács adható így, de az igazi *Gupta Vidya* nem. Ezt a lélek kapja, amikor éjszaka távol van a testtől, vagy az *Antahkarana*-n keresztül, a kapcsolaton át, miután az létrejött, a lélek és az isteni rész között. A pszichikus síknak van egy olyan része, ahol valamennyi ilyen tanítás könnyebben átadható a testtől ideiglenesen mentes léleknek ott, amit a *Világosság az Ösvény*-ben a „Tanulás csarnokának” neveznek. A fizikai agy legáltalánosabb „emléke” erről egy hatalmas görög templom, amelynek oszlopaitól lapos lépcsőfokok vezetnek lefelé, miközben belül olyan termek látszanak, amelyek falai ibolyaszínű fényben csillognak, és amelyeken képek, szavak és szimbólumok jelennek meg és tűnnek el.

A Titkos Tudás az Adeptusé, mert már felnőtt hozzá. A Mester ezt írja: “Az Adeptus a törekvők generációinak ritka virága; és hogy azzá tudott válni, engedelmessé kellett lennie belső impulzusainak tekintet nélkül a világi tudomány megfontolásaira és ajánlásaira.”(M.L.6) A hangsúly az intelligencián és az akaraton van. Az intelligencia nem az intellektus. Az intellektuális ember pusztán az adatok gyűjtője és rendezője. Az intelligencia spirituális tulajdonság, az alapvető dolgok megértésének és meglátásának képessége. A csúcspontja az úgynevezett intuíció, az isteni Énünk tudásának ereje, amikor a híd az Én és az ideiglenes megtestesülése között megépült és átjárhatóvá vált. A *Manas* vagy az elme ezen felfelé törekvő aspektusát a H.P.B. úgy írja le, hogy „Manas megtisztult az egoizmustól”. A *Világosság az Ösvény* jól mondja: “Minden ember saját maga számára az út, az igazság és az élet. De csak akkor az, ha keményen megragadja egész egyéniségét és felébredt spirituális akaratának erejével felismeri, hogy ez az egyéniség nem ő saját maga, csupán olyasmi, amit szenvedés árán hozott létre a saját használatára, és amelynek révén - amint növekedése lassanként kifejleszti intelligenciáját - el tudja érni az egyéniség feletti életet.”

Ez utóbbi nagyon sokatmondó kijelentés. Az út, az igazság és az élet a bennlakozó istenség, a Szellem. Az Ösvény tehát az *Antahkarana*, az út, ami a lélek és a Szellem között fekszik. A Manas a Magasabb Én felé törekszik. Ezért H.P.B. azt tanácsolta tanítványainak, hogy „fogják össze a négy alsóbb princípiumot és hozzák őket egy magasabb állapotba. Ehhez a legmagasabbra kell összpontosítani, és meg kell próbálni, hogy a test és az értelem ne húzza le és ne ragadja magával ... és mindig az eszmény szerint éljen.” A felébredt spirituális akaratról Patandzsali ezt írja: “Az akarat helyes használata az a folyamatos erőfeszítés, hogy a spirituális lényünkben maradjunk.”

Így az igazság, a bölcsesség, minden dolog megértése isteni énünk tulajdona és benne rejlik. Nem adható tovább és nem ruházható át. Nem igazán lehet szavakba önteni. “Ha egyszer egy elképzelést szavakba foglalunk, már elveszti valóságát. Ha egyszer egy metafizikai elképzelést ábrázolunk, ezzel materializáljuk annak szellemét. Ezeket az ábrákat tehát úgy kell tekinteni, mint létráfokokat, amelyekkel a sáncokra fel lehet jutni, és amelyeket félre lehet lökni, ha egyszer elértük a várfokot.” (T.T.² III) H.P.B. ezt mondja: “A valódi tudás a szellemé, egyedül a szellemben van, és nem szereshető meg semmilyen más módon, csakis a magasabb elme régióján, az egyetlen síkon keresztül, ahonnan behatolhatunk a mindent átható Abszolút mélységeibe.” (T.T. III, 453) Ez a Titkos Tudomány, amelyet nem az elme képes felfogni az emberben, hanem a felébredt spirituális természet, amely túlmutat az elmén. Az olyan elme, amelyet a szellem nem világít meg, „a Valóság nagy gyilkosa”. Egy Adeptus ezt írja: “Az értelem önmagában nem hatalmas; ahhoz, hogy „hegyek mozgatójává” váljon, először életet és fényt kell kapnia felsőbb princípiumától - a Szellemtől.”

---

² A *Titkos Tanítás*, H. P. Blavatsky, Harmadik kiadás., 3 kötet.

(M.L. 356) Egy törekvőről szólva a Mester azt írja: “ő még egy példa arra a könnyelműségre, amellyel még egy kiemelkedő értelem is megtévesztheti magát okkult kérdésekben a saját maga által előidézett *maya* [csillogás, C.C.] által.” (M.L. 385)

“Ez a Nous (Átmâ-Buddhi) és a Manasz házassága, az egyesülés, amelyben az akarat és a gondolat eggyé válik, és isteni képességekre tesz szert.” (T.T. III, 472) Ezen isteni erők egyikét a szanszkrit Kriyashakti-nak nevezi, amely a gondolkodás és az akarat együttes ereje. A H.P.B. azt mondja: “Az első lépés a Kriyâshakti véghezvitele felé a képzelet használata. Egy dolgot elképzelni annyi, mint létrehozni egy modellt arról, amit kívánunk, amely minden részletében tökéletes. Ezután az akarat lép működésbe, és ezáltal a forma átadódik a tárgyiasult világba.” (T.T. III, 561) “Ez a Kriyâshakti, az a képesség, hogy a tárgyiasult síkon formákat hozunk létre láthatatlan, elpusztíthatatlan anyagból a gondolatalkotás és az akarat erejével.” (T.T. III, 470) Ezzel az erővel a H.P.B. számos fizikai jelenséget produkált, például egy tizenharmadik pohár és csésze alátét létrehozását egy piknik partin. Jómagam is láttam hasonló jelenségeket az indiai jógik részéről. Természetfölöttinek mondják egyesek, de a H.P.B. szerint: “Mi, okkultisták nem hiszünk a természetfölötti jelenségekben, a Mesterek pedig nevetnek a ‘csoda’ szó hallatán ... Forrása és alapja a szellemben és a gondolatban rejlik, akár a tisztán isteni, akár a földi síkon.” (T.T. III, 471) És K.H. Mester egy levélben ezt mondja: “Az, hogy tökéletes Adeptussá váljon, hosszú évekbe telik, de végül ő is Mester lesz. A rejtett dolgok nyilvánvalóvá válnak, a rejtély és a csoda örökre elmenekül a szeme elől. Látja, hogyan lehet az erőt irányítani ebbe vagy abba az irányba – a kívánt hatások elérése érdekében.” (M.L. 144),

A Mester – ha akarja – képes látni, hogy mi történik a világ bármely részén, akár tanítványai révén, akár önállóan. Azt javasolja, hogy Mr. Sinnett “keresse meg és hozza létre a szemei előtt az egész napspektrumot, amely tizennégy prizmatikus színre bontható (ebből hét egymást kiegészítő), és annak az okkult fénynek a segítségével, úgy láthat engem távolról, ahogy én látom magát.” (M.L. 30) És M. Mester ezt írja: “Most ebben a pillanatban előttem van a teljes kép F. agyáról.” (M.L. 299) K.H. Mester ezt írja: „a következő beszélgetést magam is végighallgattam”, és arról is beszél, hogy „C.C.M. levelének olvasása közben Olcott fején át bepillantást nyert a helyzetbe”. Finom és számunkra láthatatlan testét viselve bárhova betekinthet. Azt állítja, hogy így többször meglátogatta a Társulat üléseit.

Szükség esetén a hangja is hallható, akár több ezer mérföld távolságból. És szinte az összes levele „kivetített”. “Ne feledje” - írja Mr. Sinnett-nek -, “hogyan ezeket a leveleimet nem írtam, hanem lenyomatként kivetítettem, és végül minden hibát kijavítottam.” (M.L. 19) “Át kell *gondolnom* és gondosan lefényképeznem minden szót és mondatot az agyamban, mielőtt ‘kivetítéssel’ megjelenhetne.” (M.L. 22) “és hűséges ‘kitagadottamnak’ (D.K.) csak le kell másolnia a gondolataimat, amelyben csak alkalmanként hibázik.”... “Némi magyarázatot kell adnom nektek a *kivetítés* ezen módjáról. A Pszichikus Kutatási Társaság legutóbbi kísérletei nagyban segítenek megérteni ennek a ‘mentális táviratnak’ az alapjait, amihez erős koncentráció a küldőben és teljes befogadó passzivitás az ‘olvasóban’ szükséges. Ha valamelyiket megzavarják, az eredmény is arányosan tökéletlen lesz. Az ‘olvasó’ nem a ‘küldő’ agyában lévő képet látja, hanem azt, ami a sajátjában keletkezik. Amikor ez utóbbi gondolatai elkalandoznak, a pszichikus áramlás megszakad, a kommunikáció szétesik és összefüggéstelenné válik.” (M.L. 422-3) H.P.B. elmondta Mr. Sinnett-nek, hogy néhány fennkölt mondat kivételével a Mesterektől kapott levelek egyike sem saját kezűleg íródott.

Charles Johnston-nak, akivel először Londonban találkozott, a levelek vetítésének indokát (H.P.B.) így magyarázta: “Végzett-e már kísérleteket gondolatátvitellel? Ha igen, akkor biztosan észrevette, hogy az a személy, aki megkapja a mentális képet, nagyon gyakran saját gondolatával színezi, vagy akár kissé meg is változtatja, bár a gondolat tökéletes átadása megtörténik. Nos, valami ilyesmi a helyzet a kivetített levelekkel. Az egyik Mesterünk, aki talán nem is tud angolul, és természetesen az angol kézírást sem ismeri, levélben akar válaszolni a mentálisan neki küldött kérdésekre. Mondjuk, hogy ő Tibetben van, én pedig Madrászban vagy Londonban. Gondolatban megalkotja a választ, de nem angol szavakkal. Először át kell küldenie ezt a gondolatot az agyamba, vagy valaki más agyában, aki tud angolul, majd át kell vennie azokat a szóalakokat, amelyek abban

a másik agyban formálódnak, válaszul a gondolatra. Ezután tiszta gondolatképet kell alkotnia a szavakról írásban, az agyamban, vagy bárki más agyában létrejött alakzatokra támaszkodva. Aztán akár rajtam, akár valamelyik chelán keresztül, akivel magnetikusan kapcsolatban áll, ezeket a szóalakokat papírra kell vetítenie úgy, hogy a formákat először a chela elméjébe küldi, majd a chela magnetikus erejével rávetíti a papírra. A nyomtatáshoz – az adott esetben fekete vagy kék vagy piros - anyagot az asztrális fényből gyűjti össze.... Tehát ki tudja rajzolni a pigmentek színeivel a levélben szereplő alakzatokat, és ki tudja nyomtatni azokat a chela magnetikus erejével, miközben a saját sokkal nagyobb magnetikus erejével és hatalmas akaraterojével irányítja az egészet... Tisztánlátónak kell lenned ahhoz, hogy lássad és irányíthasd az áramlatokat. De ez a lényeg: Tegyük fel, hogy a levél rajtam keresztül lett kivetítve; így természetesen tartalmazza a kifejezéseimet, sőt az írásom néhány nyomát is; de mégis ez egy teljesen eredeti okkult jelenség és a Mahatma valódi üzenete.” (H. P. Blavatsky *Összegyűjtött Írásai*, VIII kötet, 397-8.)

Az Adeptus fizikailag is meg tud jelenni, ha akar, de mint maga mondja, ez jelentős erőt vesz el belső erejéből. Mr. Sinnett nagyon türelmetlenül várta, hogy a Mester megmutassa magát neki, de a Mester ezt írta: „Ha minden éjszaka látna, hamarosan egyáltalán nem 'becsülne'. Sokkal súlyosabb oka van annak, hogy miért nem kap látogatót - ez az erőnk pazarlása lenne. Amilyen gyakran én vagy bármelyikünk kommunikálhat önnel, akár álmokkal, ébrenlét alatti benyomásokkal, levelekkel vagy asztrális formában történő személyes látogatásokkal - ez megtörténik.” (M.L. 17)

De a Mester figyelmezteti Mr. Sinnett-et, hogy talán nem tetszene neki, amit látna: “Testvérem, biztos vagy benne, hogy a levelezésünkől fakadó kellemes benyomásod nem semmisül meg azonnal, amikor meglátsz?” (M.L.15) Emlékszem, hogy Dr. Besant egyszer beszélt nekünk erről a témáról. Azt mondta, egyáltalán nem biztos abban, hogy sokunknak tetszene, ha látnánk egy Adeptust a fizikai testében, mert nagyon egyedi emberek, mind nagyon egyéni karakterrel és sajátosságokkal rendelkeznek. Mindenesetre a Mester gyakran csak a beavatott tanítványainak mutatja meg magát: “Hacsak nem érte el azt a pontot az okkultizmus útján, ahonnan a visszatérés lehetetlen, azáltal, hogy visszavonhatatlanul elkötelezte magát testvériségünk előtt, soha - kivéve a rendkívüli eseteket – nem látogatjuk meg őt, vagy lépjük át az ajtója küszöbét látható formában.” (M.L. 8-9)

Az életemben csak öt olyan embert ismertem, akik már látták az Adeptusokat fizikai testükben: Olcott ezredes, Mr. Leadbeater-t és további három embert, akik közül az egyik ápolónő volt, aki az ezredes végső betegségénél mellette segédkezett, és aki jelen volt, amikor hárman közülük ellátogattak az haldokló ezredeshez. Ő maga mondta el nekem, amikor először voltam Adyar-ban. Sajátos okokból néha ezt teszik, vagy a saját testükben jelennek meg, mint amikor az ezredes találkozott K.H. Mesterrel a kasmíri szikh templomban tett látogatása alkalmával, vagy ideiglenesen materializált formában, mint amikor M. Mester megjelent az ezredesnél New Yorkban. Talán ez volt a helyzet akkor is, amikor H.P.B. és az ezredes az Oxford Street-en sétáltak Londonban, és a kabátujját megrántva mondta neki, hogy nézzen oda, mert az utca másik oldalán K.H. Mester sétált.

A fizikai test, amint azt korábban említettem, többé-kevésbé megterheli az Adeptust, és annak felhasználása minden bizonnyal határt szab az erejének. H.P.B. azt mondta, hogy “a legmagasabb Adeptusnak is, amikor új testbe kerül, meg kell küzdeni vele, le kell igáznia, és ezt a leigázást nehéznek találja.” (T.T. III, 570) Egy Adeptus nagyon hosszú ideig képes a testet fenntartani, az öregség vagy betegség jelei nélkül, de amikor teljesen újat kell szereznie, abban a testben a behangoláshoz ismét át kell haladnia az okkult ösvény minden szakaszán. “A mentális vagy intellektuális ajándekok és az absztrakt tudás követi a Beavatottat az új megszületésénél, de a rendkívüli erőket újból meg kell szereznie, áthaladva minden korábbi szakaszon.” (T.T. III, 386) H.P.B. ezt mondta: “Amikor az Ego felveszi a Buddhí teljes fényét, azt tulajdonképpen az Átmâ-tól veszi, mert a Buddhí az eszköz, és így válik a három eggyé. Ha ez megtörténik, a *teljes* Adeptus spirituálisan egy, de van egy teste is. ... A Mesterek teste – saját szemszögükből – illuzórikus, és ezért nem öregszenek, nem lesznek ráncosak, stb.” (T.T. III, 572) A Mester gyakran beszél a fizikai testről, mint “árnyék”-ról.

K.H. Mester ezt írja: “A *Tchang-chub* (olyan adeptus, aki tudásának és lelki megvilágosodásának erejével mentesül a tudattalan vándorlás átka alól) – akarata és vágya szerint, és ahelyett, hogy csak a testi halál után reinkarnálna, az élete során többször is megetheti, ha úgy dönt. Megvan az ereje,

hogy új testeket válasszon magának - akár ezen a világon, akár bármely más bolygón -, miközben a régi teste a birtokában marad, amelyet általában saját céljaira megőriz.” (M.L. 285)

H.P.B. azt írja a *Titkos Tanításban*, (III, 539), hogy “a fehér Adeptus eleinte nem mindig rendelkezik jelentős értelmi képességgel. ... Az Adeptus tisztasága, mindenki iránti egyenlő szeretete, a természettel, a karmával, a saját „belső istenségével” való együttműködése azok, amik az erejét adják. A csak magában lévő értelem fekete mágust teremt. Mivel ha az értelem egyedül van, akkor azt büszkeség és önzés kíséri. Az értelem *plusz* a spiritualitás az, ami az embert felemeli. A spiritualitás ugyanis megóv a büszkeségtől és a hiúságtól.”

Az Adeptus azon képessége, hogy fizikai másolatokat készítsen magáról, szerintem megmagyarázza azokat a titokzatos megjelenéseket, amelyekről az első világháború során minden frontról érkeztek jelentések, és akiket „fehér bajtársaknak” hívtak. Személyesen találkoztam két katonával, akik „látták és kapcsolatba léptek vele“, és ők részleteiben ugyanazt a történetet mesélték el nekem. A fizikai testben lévő Adeptusok legjobb leírása C.W. Leadbeater kis könyvében található meg, amelynek címe: *Hogyan jutott el hozzám a teozófia*.

Elfogadott tanítványai tudathordozóin keresztül is képes dolgozni, egy nagyon meghitt és sajátos módon. Az elfogadott tanítvány tudathordozói nagyon szorosan kapcsolódnak a Mesteréhez. Néha úgy beszélnek róla, hogy a tanítvány a Mester tudatának előőrse. Nevezhetjük úgy is, hogy a Mester idegrendszerének kiterjesztése. Saját idegrendszerünkben kétféle ideg van; az egyik az érzékszervek által kívülről hoz benyomásokat. Ezekből az érzéki benyomásokból alkotunk mentális fogalmakat. A másik csoporton, a motorikus idegeken keresztül hatunk a környezetünkre. A tanítvány érzékszervei révén a Mester nemcsak az embereket és a tárgyakat képes megfigyelni a tanuló saját tudatában, hanem sokkal szélesebb területen is, mint amennyire az okkult életben fiatalabb tanítvány önmagától képes lenne. És nemcsak szélesebb, hanem végtelenül mélyebb területen is, mintha egy mennyei távcső és nagyító lenne. Ez a megfigyelési oldal. Lehet, hogy a tanítvány tisztában van ezzel, de lehet, hogy nem. Másfelől, a Mester a chela tudathordozóin keresztül sok hasznos és erősítő hatást sugározhat ki, ismét sokkal szélesebb területen, mint amit a tanítvány tudna.

De nem szabad azt gondolnunk, hogy a tanítvány csak nyugton marad, és hagyja, hogy a Mester azt tegye vele, ami a kedvére való. A Mester ezt nem teheti meg. Dr. Besant egyszer beszélt velünk erről a témáról. Azt mondta, hogy az Adeptus nem sugározhat ki semmit, ami neki tetszik a tanítványán keresztül. Amit tehet az, hogy óriási mértékben megnöveli azt, amit a tanítvány maga hozott létre. És ezért használ Ő különböző tanítványokat különböző célokra, mert ami bennük van, azt lehet kisugározni, és figyelmen kívül hagyja azt, amit még nem tudnak. Így ha egy tanuló természetes módon nagyon bátor, akkor a Mester ezt jelentősen erősíteni fogja, hogy inspirálja és ösztönözze a tanítvány közelében lévő többi embert. Egy másik lehet az együttérzés ragyogó csillaga. Akkor a Mester arra fogja használni, hogy megnyugtasson és megvigasztaljon sok fáradt lelket. Itt meg lehet figyelni, hogy a chela részéről az emberiséggel való kapcsolat értékes a Mester számára. Dr. Besant egyszer azt mondta nekünk, hogy ha két emberből, akik meglehetősen készen állnak a tanítványságra, az egyik sok emberrel van kapcsolatban, a másik pedig elszigetelt, akkor a Mester először az előbbit választja.

K.H. Mester meglehetősen eltérő szavakkal fogalmazta meg a témát: “Az Adeptus és a chela – a mester és tanítvány – között fokozatosan szorosabb kapcsolat alakul ki; mert a pszichikus anyagcserét tudományosan szabályozzák. ... Amint egy vízzel teli tartály egy üreshez csatlakozik, a köztük lévő betápláló cső kapacitásától függően a közös vízszintet előbb-utóbb el fogják érni; ugyanígy áramlik az Adeptus ismerete is a chelába; és a chela befogadóképessége mértéke szerint éri el az adeptusi szintet. Ugyanakkor a chela egy másik egyéniség, külön evolúcióval, aki öntudatlanul átadja a Mesternek a felhalmozott mentális tudását. A Mester befogadja ezt a tudást; és ha például olyan nyelvről van szó, amelyet [az Adeptus] nem ismer, akkor a Mester ugyanúgy megkapja a chela felhalmozott nyelvi ismereteit és a szólások kifejezőmódját - hacsak nem veszi a fáradságot, hogy a megsűrje és átalakítsa azokat a használat során.” (Levél 30)³

---

³ *A Bölcsesség Mestereinek levelei*, Első sorozat.

Két esetet is tudok említeni az ilyen *szoros kapcsolat*ról a Mester és tanítvány között. Egy nap az ausztráliai Sydney-i Manorban Mr. Leadbeater leírta nekünk, hogyan figyelt meg valami szokatlant az egyik fiú tanítványának aurájában, aki szintén elfogadott tanítvány volt. Az ügy kivizsgálása során megállapította, hogy a Mester a fiú tudathordozóinak használatával irányította és vezette a Queensland-ben a bozótosban eltévedt férfit, hogy biztonságban hazahozza. Könnyű eltévedni az ausztrál bozótosban, mert a természetes élet ott meglehetősen kedvezőtlen a civilizált ember számára.

Minden rejtett előítélet gátolja a Mestert abban, hogy a tanítványát legalább ilyen tekintetben felhasználja. Egy este egy Mester erről beszélt a tanítványaival. Példaként megemlégett egy bizonyos indiai tanítványt, akinek mélyen gyökerező véleménye volt a női nem alacsonyabb rendűségéről. A Mester elküldött neki egy, a női nem iránti elismerő gondolatot. Az visszatért, mint egy buheráng, nem talált válasza. A Mester elmosolyodott.

Az emberekkel kapcsolatos ismeretei nagyon széles területre terjednek ki. Egy alkalommal vezetőink fontolgatták, hogy kit kellene felkérni egy bizonyos munkára. “Adjátok oda Mr. ennek-és-ennek,” - mondta M. Mester hangja, egy ismeretlen tagnak, akire soha nem gondoltak volna. Neki adták, és remekül teljesítette. “Ezt azért mondom neked,” - mondta Dr. Besant, - “hogy megmutassam, valójában mennyivel többet tud a Mester mindegyikünkéről.”

Az Adeptusok végtelenül többet dolgoznak a belső, mintsem a külső síkon. Az egymást követő belső síkok energiája sokkal hatékonyabb, mint a fizikai sík energiája. Ezek nagyrészt az *okokkal* foglalkoznak, és a következményeket a Karma Törvénye működésére bízják; “a közvetítő szférák, csak az Okok Világának vetített árnyékai...” (M.L. 48) A szent tudományról ezt mondta: “elsősorban a hatások tudománya, az okok által, és az okoké a hatások által...” (M.L. 52) Ezen ismeretek alapján az Adeptus néha jósolhat. Leveleiben időnként utal bizonyos nemzetek közelgő sorsára. “Azt állítjuk, hogy többet tudunk az események titkos okáról, mint ti, a világ emberei.” (M.L. 251). Nagyon primitív módon olyasmit tehetünk, mint a Mester, amikor megpróbáljuk helyesen értékelni az eseményeket. Például a pusztító világháborúk valójában nem a diplomácia következményei voltak. A baj valódi gyökere az emberi tudatlanságban, félelemben és kapzsiságban rejlik, ami gazdasági káoszhoz és nemzetek közötti féltékenységhöz vezetett.

Ez a mélyebb ismeret lehetővé teszi számukra, hogy többet ismerjenek meg az egyénből, mint amennyit bárki más megismerhet. Mr. Sinnett soha nem értékelte teljes mértékben az ezredest vagy H.P.B.-t. A Mester így ír róla: “Soha nem ismerheted meg úgy, ahogy mi, ezért soha senki sem fogja tudni pártatlanul vagy helyesen megítélni őt. A dolgok felszínét látod; és amit „erénynek” neveznétek, csak a látszat, de mi, amikor megítélünk valakit, a mélyére hatolunk és általában nem törődünk a látszattal.” (M.L. 314) A Mester nem várja el, hogy az emberek úgy lássanak, ahogy ő lát; “Te a *külsőt* látod, én a *belső*t.” Máshol: “Mi, kedves uraim, az embereket mindig az indítékaik és cselekedeteik morális hatásai alapján ítéljük meg: a világ hamis normáit és előítéleteit nem vesszük figyelembe.” (M.L. 386) M. Mester Mr. Sinnett-nek írva ezt mondja: “A ‘láthatóval’ nincs dolgunk. Nekünk az csak egy fátyol, amely a profán szemek elől elrejteti azt a másik *egő*-t, amelynek evolúciójával foglalkozunk.” (M.L. 259-60)

Ez egy durva ember esetében is megmutatkozott, akit Mr. Sinnett nem ismert. K.H. Mester tanítványa, aki ma D.K. Mester, ezt írja: “Egy bizonyos amerikai Bennett úrban, aki hamarosan megérkezik Bombay-be, felismerheti azt, akit nemzeti provincializmusa és elfogultsága miatt akár meg is vethet, de aki az egyik képviselőnk abban (bár nem tud róla), hogy a nyugati gondolkodásból a babonás hitvallások rendszerét felszámolhassuk.”(M.L. 249) Ezután M. Mester ezt írja: “Őn csak azt látta, hogy Bennetnek mosdatlan kezei voltak, tisztítatlanok a körmei és durva nyelvezetet használt, és – az ön számára – ez általánosságban visszataszító volt... Kevés ember szenvedett - és igazságtalanul szenvedett – annyit, mint ő; és mégis keveseknek van kedvesebb, önzetlenebb és igazabb szíve... a mosdatlan Bennett *morálisan* ugyanolyan messze felülmúlja Hume urat, mint ahogy ön feljebbvaló a hordáránál... B – becsületes és őszinte szívű ember, amellet, hogy óriási erkölcsi bátorsággal rendelkezik és mártírnak tartja magát. K.H. szereti az ilyeneket... Az erkölcsnek ugyanúgy van szaga, mint fizikai dolgoknak, jó barátom. ... A narancs édes pépje a héj *alatt* van – Sahib: a drágakövekért próbáljon a doboz belsejébe nézni, és ne bízson a fedélen kívül lévőkben... ő becsü-

letes és nagyon komoly ember; bár nem éppen angyal. ... de mivel az angyalok kívül vannak a kozmogóniánkon, örülünk a becsületes és bátor, bár „piszkos emberek” segítségének is.” (M.L. 260-1)

Ez azt is mutatja, hogy a Mestereknek sokféle „ügynökük” van az emberek világában. C.W.L. egyszer mesélt nekem egy „beavatotról”, aki nem volt a Teozófiai Társulat tagja, de nagyszerű munkát végzett a Dr. Barnado otthonokban az elveszett és elhanyagolt gyermekekért azáltal, hogy családokhoz vitte őket Kanadába és Ausztráliába, és látta, ahogy boldogan letelepednek. Bármely becsületes, tiszta szívű és őszinte munkás, aki az emberi jólét és boldogság érdekében cselekszik, bizonyos mértékig ideiglenesen használható a Mesterek számára. Az Adeptusok különösen igyekeznek befolyásolni az események menetét azzal, hogy - amennyire képesek - inspirálják a kulcspozícióban lévő nagyszerű embereket, például miniszterelnököket, nagy prédikátorokat, írókat és munkásokat. Ez egyértelműen látható volt a legutóbbi világháborúban. Sir Winston Churchill-t is így inspirálták. Ő maga is tisztában volt vele, mert 1942-ben azt mondta: “Néha van egy olyan érzésem - valójában nagyon erősen megvan -, hogy sugalmaznak. Hangsúlyozni szeretném, hogy néha olyan érzésem támad, hogy egy vezető kéz avatkozott közbe. Van egy olyan érzésem, hogy van gyámunk, mert nagy ügyet szolgálunk, és hogy mindaddig rendelkezünk ezzel a gondviselővel, amíg hűen szolgáljuk ezt az ügyet.”

A Mestereknek mindenféle fokozatú és fajtájú képviselőjük van, bár többségük nincs tudatában ennek a ténynek. Valahol azt mondják, hogy könnyedén el tudják söpörni a fizikai piszok okozta kellemetlen magnetizmust, de nem tudják elsöpörni a nemkívánatos magnetizmust a magasabb tudathordozókban. A spirituális önteltség, az ambíció és az önzés sokkal veszélyesebb, mint a hétköznapi emberek apró törekvései és vágyai. Ezt írják: “A magasabb princípiumokban rejlő énközpontúság, hiúság és önteltség sokkal veszélyesebbek, mint a hasonló hibák, amelyek csak az ember alacsonyabb fizikai természetében rejlenek.” (M.L. 359) “Vannak olyan személyek, akik anélkül, hogy valaha is az önzés külső jeleit mutatnák, belső spirituális törekvésekben erősen önzőek.” (M.L. 360) “Barátom, óvakodj a büszkeségtől és az egoizmustól, amely a legveszélyesebb csapda annak a lábnak, ami meg akarja mászni a Tudás és a Spiritualitás magas ösvényét.” (M.L. 369) Mindannyian meglehetősen rossz megítélői vagyunk az emberi természetnek, mert oly keveset látunk az igazi emberből. Emlékszem, C.W.L. egyszer azt mondta nekünk, a rá jellemző otthonos frazeológia segítségével, hogy egyesek az összes árujukat a kirakatba rakják, míg mások alig tartanak ott valamit. A Mester látja, mi van bennünk valójában.

Egyszer, nagyon régen, Mrs. Besant Adyarban tartott nekünk egy előadást arról, hogy a Mesterek hogyan dolgoznak a természet különböző síkjain. Munkájuk legkevesebb részét itt lent végzik. Óriási időpazarlás lenne számukra előadásokat tartani vagy könyveket írni. Az ilyen munkát a chelák-ra bízják. A legmagasabb, az Atmikus síkon a Mester tudathordozója egyetlen atom, és magában foglalja az egész síkot. Bár teljes képtelenségnek hangzik, ez nem a tények leírása, hanem a teljesen leírhatatlan és felfoghatatlan szimbóluma, amely kívül esik az időn és a téren, mint ahogyan a tudatunk elképzelné azt. Ott minden Adeptus a sík erejének és csodájának fókuszpontja, és a folyamatos sugárzás állapotában van.

A buddhikus síkon – ami a „formai” síkok első rétege, a Mester szervezett csoportokon keresztül dolgozik, akiknek a „lelke”, úgymond, ezen a síkon van, mint például a nagy vallások, a Teozófiai Társulat és minden az emberi jóság és boldogság iránt elkötelezett testület. Ezek alkotják úgymond azt a „kelyhet”, amelybe a Mester az élet borát önti áldással és inspirációval.

A magasabb mentális síkon gondolati erőket hoz létre, ötleteket és kívánságokat közöl beavatott tanítványaival. Ezután, az a kötelességük, hogy ezt a kezdeti impulzust az alsó mentális testükbe, majd az agy-elméjükbe vigyék, kifejezve azt saját nyelvezetükön. Természetesen az könnyen belátható, hogy ez néha hibás értelmezéshez vezethet, valamint az is tény, hogy a megfogalmazás nem mindig felel meg a tanítvány jellemzőinek. Az alsó mentális síkon ismét olyan gondolatformákat hoz létre, amelyek alkalmasak a hétköznapi, konkrét elmék számára az elmélyedésre, amikor a világ gondolatáramaiba helyezi őket. Az általuk kifejtett igazságok vonzzák a tapogatózó vagy törekvő elméket, és képesek a tudat hirtelen megvilágosítására. Példa erre, amikor a fejlett gondolkodók az

Evolúció igazsága felé tapogatóztak. A Mester gondolatformáját egyszerre fogta fel Charles Darwin és Alfred Russell Wallace.

Tanítják azokat is, akik a 'devacháni' állapotban vannak, különösen azokat, akik az életükben gondolatképet alkottak a Bölcsesség Mestereiről. Aztán, a törekvők meditációs óráiban a Mester elküldheti a „hangját”, ami nem egyértelműen hallható hangot jelent, hanem egy „tudtul adást”, amely egyfajta kellemes benyomás, hirtelen bizonyosság, vagy akár más formában is megjelenhet. Saját meditációik során az Adeptusok nagyszámú embert tartanak elméjükben, megadva mindegyiküknek azt, ami a legjobban segíti őket, “például az egyes testvérek arra törekednek, hogy fejlesszék a különböző egyének *Egőit* anélkül, hogy akaratukat teljes mértékben alávetnék az övéknek (ahogy ez tilos is)...” (M.L. 49) Az asztrális síkon munkájukat progresszív módon végzik. Ott gyakran segítenek a halottaknak, tanítják fiatalabb tanítványaikat, és segítséget nyújtanak a rászorulóknak.

A Mester tudata mindig szem előtt tartja a tanítványát, még akkor is, ha tudatosan nem néz abba az irányba. C.W.L. egyik tanítványa mesélt nekem arról, amit régen látott, amikor tanítójával Indiába utazott. Egy bizonyos rádza az egyik palotáját ideiglenesen C.W.L. és két társának rendelkezésére bocsátotta, akik nála voltak. A rádzsának volt egy privát vasútja, ami a palotától indult. Egy nap, amikor mindhárman egy kocsival kimentek, megálltak a vasútvonal mellett, míg C.W.L. átment egy helyi boltba, hogy elhozzon egy nagy órát, amelyet megjavítottak. Visszajött a nagy órával és egy nagy fürt banánnal. Így megterhelve nem vett észre egy mély lyukat a vasúti sínek között, és pont beleesett. Ebben a pillanatban egy vonat érkezett. A társai elképedve a valószínűtlennek tűnő eseményektől, azt látták, hogy C.W.L. teste katapultként lő fel, és biztonságosan landol a sínek mellett. "Te jó ég! Édes Istenem!" - mondta C.W.L. a kocsihoz érve -, "a figyelmetlenségem megdöbbentően sok erőpazarlást okozott a Mesternek".

És ez a helyzet a múltbéli, újra megtestesült tanítványaival, még akkor is, ha a jelen életükben még nem tudatosul bennük ez a kapcsolat. Erre vonatkozóan figyelemre méltó példák történtek Mrs. Besant és C.W.L. jelenlegi életében is. Volt olyan eset, amikor Mrs. Besant-ot fizikailag és titokzatos módon a veszélyes tömegből egy csendes utcába szállították, és egy olyan pillanat is, amikor kétségbe esésében mérget akart bevenni, de meghallott egy hangot, amelyet később M. Mester hangjának ismert fel, aki azt mondta neki: „Gyáva! aki korábban a vértanúságról álmodott, most nem tud elviselni néhány, rövid évnyi fájdalmat”. És egyszer, C.W.L. korábbi éveiben, amikor egy éjszaka hazafelé tartott a londoni utcákon, és éppen egy átjáró alatt volt, ahol egy fődém meglazult és le akart zuhanni, egy láthatatlan hang figyelmeztette, hogy ugorjon félre.

Ugyancsak figyelik a világesemények tendenciáit is, semlegesítve (néha a saját testükön keresztül), amennyire a Törvény megengedi, a gonosz hajlamokat, néha egyeseket egymással szembeállítva, hogy így próbálják fenntartani az erőviszonyokat. H.P.B. egyszer a Mesterével egy sziklás ösvényen járt Tibetben, aki a lábát egy kőnek ütötte, és úgy felsebezte, hogy vér folyt belőle. H.P.B. megdöbbent, hogy egy ilyen nagyszerű ember ilyen közönséges balesetet szenvedett. Még jobban csodálkozott, amikor a Mester a kezét a sebre tette, és az teljesen begyógyult. Vagy rákérdezett nála, vagy pedig elolvasta a gondolatát, mert a Mester elmagyarázta neki, hogy abban a pillanatban az ő tudatában a világban valami olyan esemény történhetett volna, amely nagy katasztrófát eredményezne sokaknak, és inkább átvállalta magára, és ezzel bár enyhe kellemetlenséget okozott magának, de mások számára sokkal kevésbé lett súlyos a katasztrófa (még ha teljesen nem is menekültek meg tőle), mint egyébként lett volna.

Ez szemlélteti azon sokféle módok egyikét, ahogyan az Adeptusok az „Oltalmazás fala” részét képezik, amelyről a *Csend hangja* beszél: “Azt tanítják, hogy a Jógi-k, Szentek és Adeptusok, ... hosszú sorának felhalmozott erőfeszítéseiből mintegy védőfal épült, amely láthatatlanul védelmezi az emberiséget a még sokkal nagyobb bajoktól.” Ennek a kis írásnak a költői szavai szerint: “az emberek hálája és elismerése nélkül, a jövő kalpá-k (korok) átélésére ítélve, beépítve a 'Védő Falba', mint kő a többi kő között. ... Saját kezűleg építette ezt a könyörület sok-sok Mestere; az ő gyötrelmeik emelték, az ő vérük kötötte meg és most védi az emberiséget, mióta ember az ember, oltalmazva még más, sokkal nagyobb nyomorúságtól és bánattól.” (*Csend hangja*)

A korábban már idézett, Mr. Johnston-nal folytatott interjúban,⁴ H.P.B. több faj egyes Adeptusairól és egy Dél-Amerikában lévő páholnyokról beszélt, mondván: “A páholynak vannak bizonyos tagjai, akik központról központra járnak, megszakítatlanul tartva a köztük lévő kommunikációs kapcsolatokat. De mindig újabb módon kapcsolódnak... egyre magasabbra. Közös életük és hatalmuk van.” (C.W.L. ezt az egyesült tudatot “a Testvériség tudata ragyogó tengerének” nevezi.) “Amint spirituálisan felemelkednek, a faji különbségek fölé kerülnek, az egyesült emberiségünkig. A sor töretlen. Az Adeptusok léte szükségszerű a természetben és a természetfeletti világokban. Ők a kapcsolat az emberek és az istenek között; ezek az ’istenek’ a nagy Adeptusok és a letűnt fajok és korok Mestereinek lelkei, és így tovább, egészen a Nirvána küszöbéig. A folytonosság töretlen.”

Amikor Mr. Johnston megkérdezte tőle, mit csinálnak, ő így válaszolt: “Aligha értené, hacsak nem lenne maga is Adeptus. Életben tartják az emberiség spirituális fejlődését.”

Aztán megkérdezte tőle, hogyan irányítják az emberiség tagjainak lelkeit, és a következő választ adta: “Sok szempontból, de főleg úgy, hogy közvetlenül tanítják a lelküket a szellemi világban. De ezt nehéz megérteni. Bár eléggé érthető. Bizonyos rendszeres időszakokban megpróbálják a nagyvilággal megértetni a spirituális dolgokat. [Ez nagyon nyilvánvaló a vallási gondolkodás mai irányzatában, C.C.] Egyikük eljön, hogy tanítsa a tömegeket, és ezt a hagyományban úgy örökítik meg, mint a vallások alapítóit. Krishna ilyen Mester volt, és Zoroaster is; ugyanígy Buddha és Shankara Acharya, a nagy dél-indiai bölcs. Ilyen volt a Názáreti is. Szembeszállt a többiek tanácsaival, hogy idő előtt adjon a tömegeknek, nagy szánnal és lelkesedéssel az emberiség iránt; figyelmeztették, hogy az idő kedvezőtlen, de ennek ellenére úgy döntött, hogy elindul, de a papok felbujtására megölték.

“De nem ez az Adeptusok egyetlen munkája. Sokkal rövidebb időszakokban is küldenek egy hírnököt, hogy megpróbálja tanítani a világot. Ilyen időszak minden évszázad utolsó negyedében következik be, és a Teozófiai Társulat képviseli munkájukat a mostani korszakban.”

“Milyen előnyökkel jár ez az emberiség számára?” - kérdezte tőle, mire ő így válaszolt: “Mire jó, ha ismered az élet törvényeit? Nem ez segít a betegség és a halál elől menekülni? Nos, van egy lélekbetegség és egy lélekhalál. Csak az élet igazi tanítása gyógyíthatja meg őket.”

Az Adeptusok a nemzetek angyalaival és az őrangyalokkal is együttműködnek, – akik magas hivataluk megtestesítői, ők spirituális erőket irányítanak, míg mi az anyaggal bánunk, – kiválasztják és sugalmazzák az emberi dráma főszereplőit; befolyásolják, ha tudják, az emberi tanácskozásokat; inspirálják a vezetőket, már akiket lehet inspirálni, és a szükséges impulzusokat a megfelelő irányba küldik. Feltételezik, hogy Rákóczy Mesternek, a Hercegnek, köze volt az amerikai Függetlenségi Nyilatkozat megfogalmazásához, és tetteiből és írásaiból meglehetősen nyilvánvaló, hogy Benjamin Franklin a tanítványai közé sorolható. Két másik, valamivel később, akiket ismerünk, Benjamin Disraeli és Bulwer Lytton író. Disraeli választhatott, hogy nyilvános pályát, vagy az okkult fejlődés rejtett ösvényét választja. Az előbbi választotta, bár később megbánta.

C.W.L. elmesélte, hogy Bulwer Lytton néha az apjával vacsorázott és egy alkalommal ő, még kisfiúként, leszaladt az ebédlőbe, hogy a vendég érkezése előtt ellopjon egy cukrozott szilvát az asztalról. Rémületére meghallotta apját és vendégét az ebédlő ajtajában. A menekülés lehetetlen volt, ezért az asztal alá bújt, és arra kényszerült, hogy a vacsora alatt ott maradjon. Azt mondta nekünk, hogy jól megbűnhődött! Mert amikor a vacsora befejeződött, Lytton és az apja leültek a tűz két oldalára. Bulwer Lytton két levelet helyezett a tálalóra, majd ismét leült a tűz mellé. Aztán intett a leveleknek, amelyek egyszerre, maguktól, leugrottak a tálalóasztalról, és a padlón csúsztak a lábához. Az asztal alatt lapuló kisfiú megdermedt a félelemtől!

*

Hasznos lehet ezt a hosszú fejezetet a sziddhik, vagyis az isteni erők rövid felsorolásával lezárni, amint azt Patanjali az ősi bölcs leírta. Némelyikük úgy fog hangzani, mint egy régi mese. Valójában

---

⁴ H. P. Blavatsky *Összegyűjtött Írásai*, VIII, 400-02.

úgy gondolom, hogy az ősi történetek 'hieroglifák', amelyek okkult tényeket rejtenek. És emlékezhetünk az „Alice Csodaországban” -ra is.

A múlt és a jövő ismerete; minden élőlény hangjának vagy beszédének ismerete; a korábbi életek ismerete; mások gondolati képeinek és gondolatainak megértése (“Jézus beelátott gondolataikba” *Máté. 9:4*); a test láthatatlanná tételének ereje, (Jézus “áthaladt köztük és eltávozott.” *Lukács 4:30*); saját halála idejének ismerete; minden régió, a csillagrendszerek és a csillagok mozgásának ismerete; a test felépítésének ismerete; az éhség és szomjúság megszűnése (*lásd Neumann Teréz esetét*); megmozdíthatatlanság; a Tökéletes Lények víziója; a szellemi ember belső ismerete; csodálatos kisugárzás, még a fizikai testben is; az Akasha erejével, a szellemi hallás hatalma; a térben való helyváltoztatás képessége; a test tökéletessége szépségben és erőben; az anyag fölötti hatalom elsajátítása, a lét és a tudat minden állapota felett fennálló uralom.

Az indiai szentírások olyan isteni erőket is felsorolnak, amelyek az Adeptusokhoz tartoznak, például az intuitív betekintést bármely tárgy természetébe; a mindenütt jelenlévő tudatot; azt, hogy tetszése szerint bármilyen formát ölthet, és azt is, hogy azt láthatatlanná tegye; a távolról hallás és látás képessége; a gondolat olvasása; ismerni egy ember jelenlegi állapotát és múltját, valamint minden lény elméjét és szívét; a múltnak és az élet céljának ismerete.

“Az Adeptus beavatásának fokozatai azt a hét szakaszt jelölik, amikor felfedezi a természetben és az emberben rejlő hétszeres princípium titkát, és felébreszti szunnyadó erejét.” (M.L. 99)

“A Természet ugyanazt a kerékvágást követi az univerzum ‘teremtésétől’ egészen a szűnyogig.” (M.L. 70)

III. FEJEZET AZ OKKULT TESTVÉRISÉG NÉHÁNY TÖRVÉNYE

Összességében nem könnyű felismernünk, hogy a Mesterek cselekedeteit a változtathatatlan és változatlan *törvény* szabályozza. KH Mester ezt írja Mr. Sinnett-nek: “Egyikötök sem alkotott még pontos elképzelést sem a ‘Mesterekről’, sem az Okkultizmus törvényeiről, melyek őket irányítják.” (M.L. 363) M. Mester egyszer megkérte Mr. Sinnett-et, hogy az alosztálya vegye észre, hogy ő a Karma *ügynöke* és nem a *döntőbírója*. Egy kis gondolkodás megmutatja nekünk ezt, mert mi is a Nagy Törvény, amelyet keleten „karmának” neveznek, ami „cselekvést és következményt” jelent, és amelyet a tudomány „egyenlőnek és ellentétesnek” hív; amely, mint az Univerzum akarata és célja, mindig, ahogy Emerson mondta nekünk, minden élőlény végső boldogsága és beteljesedése felé mutat? Az a “távoli Isteni Esemény, amelyhez az egész teremtés halad.” Vallási terminológiában nevezhetjük az „Isten akaratának”. Jelenthet-e számunkra rosszat a Halhatatlan Szeretet akarata? Semmi esetre sem. Azonban felkiálthatunk, de hát annyi gonoszság van a világon! Igen, de főleg ember alkotta. A Mester azt mondja: “A gonosz *önmagában* nem létezik, hanem csak a jó hiánya és csak annak létezik, aki áldozatává válik. Két okból fakad, és nincs belőle több, mint a jóból, és független a természettől. A természet nélkülözi a jóságot vagy a rosszindulatot; csak változtathatatlan törvényeket követ akkor, amikor vagy életet és örömet ad, vagy szenvedést és halált küld, és elpusztítja, amit teremtett. A természetnek minden méregre van ellenszere, és minden szenvedésért van jutalma. ... Az igazi gonoszság az emberi intelligenciából származik, és eredete teljesen a gondolkodó emberen múlik, aki elkülöníti magát a természettől. Egyedül az emberiség a gonosz valódi forrása. A gonosz a jó túlzásba vitele, ami az emberi önzésből és mohóságból származik. Gondolja át mélyrehatóan, és azt fogja találni, hogy a halálon kívül - amely nem gonosz, hanem szükséges törvény, és a balesetek kivételével, amelyek mindig meg fogják kapni jutalmukat egy jövőbeli életben, - minden kicsi vagy nagy gonoszság eredete az emberi cselekvésben, az emberben van, akinek intelligenciája teszi őt a Természet egyetlen szabadon cselekvő tényezőjévé.” (M.L. 56-7)

Az ember, aki az „ellentétpárok” játékába került, szabad akarattal és választással van felruházva, hogy megtanulja „hogyan válassza a jót, és hogyan utasítsa el a rosszat”, és végül eljuthasson ahhoz az alapvető szeretethez, amely túl van az úgynevezett jón vagy gonoszon. Emlékezhetünk Robert Browning csodálatos szavaira: “A rossz semmi, értéktelen; csend, amely hangot sejtet.”

A szeretet a mindenség konstruktív, egyesítő ereje. Ellentéte a gyűlölet, kölcsönösen romboló hatású. Aztán, mivel az univerzum folytatja a gyönyörűen megrendezett útját, a Szeretetnek *kell* a középpontnak és a célnak lennie. A gonosznak kozmikus célja van a dolgok sémájában, még a gonosz legfőbb megtestesítőinek, az Árnyék sötét testvéreinek is, a bal oldali ösvényen. Van egy csodálatos történet az indiai szentírásokban. Azt ábrázolja, hogyan hozták mozgásba a létezés óceánját kavarázó kereket az egyik oldalról a jó angyalok, a Dévák, a másik oldalról a rossz angyalok, az Asurák. Az egyik az egyik irányba, a másik pedig az ellenkező irányba toltá, de mindketten forgatták a kereket.

A halhatatlan embert, aki legvalóságosabb önmagunk, soha nem lehet elpusztítani, és mindaz, ami vele történik, még az is, ami tragikus, katasztrofális és szörnyű, a jövőbeni boldogságunk és tökéletességünk célja felé visz. Ezért szigorúan véve nem létezik „rossz Karma”. Minden dolog együtt működik a végső jó érdekében.

Mikor kezdődött a cselekvés és visszahatás törvénye? A világegyetem hajnalán, amikor a Szellem és az Anyag, az Élet és a Forma pólusai először szétváltak, és megkezdődött a megkülönböztetés, az elválasztott részek viszonya. Ahogyan a K.H. Mester fogalmaz: “A mi filozófiánk ... első sorban a hatások tudománya, az okok által, és az okoké a hatások által.” (M.L. 52) A Kozmikus Akarat a Tökéletes Emberekben találja meg képviselőit és megtestesítőit. Újra és újra ezt mondják maguk is. M. Mester írja: “A Törvény bennünk és velünk van, és nincs hatalom, ami rábírhata bennünket, hogy hatálytalanítsunk egy szemernyit vagy parányit is a feladatunkból.” (M.L. 226) És ennek a kötelességnek a teljesítéséről azt mondja, hogy ő eddig is, és valószínűleg mindig is a „rabszolgája” marad. Ezért K.H. Mester ezt írja: “Nincsenek kedvenceink, nem szegünk szabályokat.” (M.L. 341)

Ezért soha nem "avatkoznak bele" a Nagy Törvény működésébe, sem önmagukkal, sem más egyénnel vagy nemzetekkel kapcsolatban. “Tanítsd elkerülni az okokat; de az okozat fodoródásait, miként a hatalmas szökőárat, engedd futni útján” mondja a *Csend Hangja* (170.o). Most már világos, hogy a Nagy Testvériség miért nem tudta megakadályozni - amint tőlem gyakran kérdezik - a világháborúkat. Ha az emberi tudatlanság és annak következményei, a félelem, az önzés és a kapzsiság olyan szörnyű eredményt hoztak létre, a Testvériség nem akadályozhatta meg vagy semmilyen módon nem háríthatta el.

Az Adeptus sem teheti meg a chelá-ért. M. Mester a H.P.B.-t sújtó néhány nagy nehézségről ezt írja: “Erősen szenved, és képtelen vagyok segíteni neki, mert mindez olyan okokból fakad, amelyeket *nem lehet visszafordítani* – okkultizmus a teozófiában.” (M.L. 256) Amit a Mester tenni tud, ha a tanítvány egészen és teljes szívvel elkötelezett az, hogy újra rendezze az egyes karmikus események sorozatát, de soha, soha nem tudja megszüntetni azokat.

A Törvénnyel való munka során az Adeptusok nagyon bölcsen, nem siettetik az eseményeket. M. Mester ezt írja: “A világ nem egy nap alatt jött létre... Hagyjuk, hogy az evolúció természetes úton haladjon – nehogy eltérítsük és szörnyeket állítsunk elő azzal, hogy vélelmezzük, hogy irányíthatjuk.” (M.L. 272) A Mester a chela fejlődése során sem alkalmaz különösebb nyomást. “A déva-hallás és déva-látás nem érhető el egyetlen rövid életben.” (*Csend Hangja* 165.o)

Annak ellenére, hogy „képesek felismerni a jövőbeni eseményeket,” ők “tartózkodnak minden olyan abnormális hatalom alkalmazásától, amely megzavarhatja a nemzet karmáját.” (M.L. 384) Addig nem használhatják ezeket a rendellenes erőket “amíg minden szokásos eszközt ki nem próbáltak, de azokkal kudarcot vallottak.” (M.L. 116)

Az Adeptus nagyon mélyen tiszteli minden élőlény szabad akaratát. Világa törvényeivel ellentétes, ha utasítja, irányítja, vagy megmondja az embereknek – vagy akár a cheláknak –, hogy éppen mit tegyenek. K.H. Mester írja: “Egyedül az adeptusoknak... tiltják meg a bölcs és áthághatatlan törvényeink, hogy leigázzák mások gyengébb akaratát – vagy a szabadnak született emberekét. Ez utóbbi eljárás az „Árnyék testvérek” kedvence.” (M.L. 40) Ennek okát egyszer elmagyarázta Mr. Leadbeater-nek: „Ha azt követelném, hogy tegye meg egyik vagy másik dolgot, ahelyett, hogy egyszerűen tanácsot adnék, akkor én felelnék minden olyan hatásért, amely a lépésből fakadhat, és ön

csak másodlagos érdemeket szerez. Gondolkodjon, és meglátja, hogy ez igaz.” (7. Levél)⁵ Ez tanulás sokunk számára. Azok az emberek, akik szeretik irányítani mások életét, meghívják - a döntéseik és tetteik valódi okaként - a karmát a jövőbeni életükbe, ami sok bonyodalmat okoz számukra.

Még a beavatott vagy nem-beavatott chelák esetében is a Mester tartózkodik attól, hogy döntéseket hozzon helyettük, vagy akár túl sok tanácsot adjon nekik. “Az utolsó és legfőbb beavatásig,” mondja a Mester, “minden chela ... saját akaratára és szándékára van bízva. Saját csatáinkat kell megvívunk, és betű szerint igaz, hogy – ‘Adeptussá válik valaki, és nem azzá *teszik*’. Mivel mindannyian megalkotói és teremtői vagyunk azoknak az okoknak, amelyek ilyen vagy olyan eredményekhez vezetnek, csak azt kell learatnunk, amit elvetettünk. *Csak akkor segíthetünk a cheláknak, ha ártatlanok azokban az okokban, amelyek bajba sodorták őket*; amikor ilyen okokat idegen, külső hatások generálnak. Az élet és az adeptusságért folytatott küzdelem túl könnyű lenne, ha mindannyian a hátuk mögött lennének, hogy elsöpörjük azokat a hatásokat, amelyeket saját meggondolatlanságuk és elbizakodottságuk által generáltak.” (M.L. 309-10)

Könnyen belátható, hogy miért jó ez a törvény. Milyen más módon fejlődhetne ki az ember ítélőképessége, belátása és választási lehetősége, mint próbálkozás és annak eredménye által? Az Édenkert régi kozmikus mítoszában a születő lélek evett a jó és a rossz tudásának fájáról – a Kelet szavaival élve, az „ellentétpárok” játékába került, hogy kifejlődjön benne az öntudat és az önmegvalósítás. A Bibliát idézve, hogy megtanulja, hogyan válassza a jót és utasítsa el a rosszat.

A Mester még H.P.B.-nek és az ezredesnek sem mondta meg pontosan, hogy mit kell tenniük. Ezt írja: „Az Alapítók a Teozófiai Társulat megalakulásakor egyetlen ’istenséghez’ sem imádkoztak, és azóta sem kérték a segítségét. Segítettünk az Alapítóknak? Nem! A saját önállóságuk inspirálta és az emberiség jogai iránti tiszteletük tartotta életben őket.” És ezt is írja: “*Tanácsot* adunk – és soha nem *parancsolunk*. Csak sugalmazunk egyeseket.” (M.L. 271) És H.P.B.-ről szólva a Mester ezt írja: “Szabályaink szerint M.-nek nem volt szabad kereken megtiltani neki az ilyen irányt.” (M.L. 312)

A Testvérek *soha* nem üzennek spiritiszta médiumokon keresztül. D.K. Mester, aki K.H. Mester nevében írt, figyelmezteti Mr. Sinnett-et, hogy a látnokok és médiumok már azokban a kezdeti időkben is azt állították, hogy látták és kapcsolatba léptek az Adeptusokkal és üzenteket közvetítettek tőlük. Megjelenésük könnyen szimulálható a túlsó oldalon. D.K. Mester, tudván, hogy számos ilyen esemény sok teozófust tévedéshez vezethet, azt mondja, hogy Mestere, K.H. elhatározta, kiadja a következő határozatot: “Ezentúl minden olyan médium vagy látnok, aki azt állítja, hogy meglátogatta a Mesteremet vagy, hogy beszélgetést folytatott vele, azzal tudja majd alátámasztani az állítását, hogy üzenetét három titkos szóval egészíti ki, amelyeket Tanítóm csak Mr. A.O. Hume és Mr. A.P. Sinnett urakkal közöl. ... Sajnos Mesterem kénytelen megtenni ezt a lépést, mivel az utóbbi időben az ilyen megtévesztések meglehetősen gyakoriak lettek, és gyors ellenőrzést igényelnek.” (MX. 454)

Az Adeptus nem ellenzi a valódi médiumságot és maga írja le a különbséget: “Nem az *igazi* spiritizmus ellen foglalunk állást, hanem csak a válogatás nélküli médiumsággal és - a fizikai megnyilvánulásokkal - a materializálással és a transzban történő testbirtoklással szemben.” (M.L. 113-4) A Mester rámutat arra, hogy mi rejlik ezen megnyilvánulások mögött, ahogy azt H.P.B. is gyakran megteszi. Megmagyarázza, hogy minden emberben csak az isteni Ego halhatatlan, nem pedig a mulandó személyisége, és hogy ami oly gyakran érintkezik a spiritisztával, az csak az eltávozott személyiség levetett burka, amelyet a médium saját vitalitása ideiglenesen és hamisan élővé varázsol. Bizonyos kis mértékben (Crawford professzor 5%-ot mond) a szeánszon jelenlévő valamennyi résztvevő hozzájárul ehhez. “És most,” írja, “talán megértheti, miért ellenezzük olyan erősen a spiritizmust és a médiumságot.” (M.L. 113) Maga a spiritizmus nagyon sokat fejlődött azóta, és most már olyan gondolkodási rendszerrel rendelkezik, mint a miénk. Alkalmanként a Mester megengedi az ilyen fortélyokat. Ezt írja: “Előfordulhat, hogy saját céljaink érdekében a médiumok és az ő szellemeik zavartalanok maradhatnak és szabadon megszemélyesíthetik a ’Testvéreket’, vagy utánoz-

---

⁵ *Levelek a Bölcsesség Mestereitől*, Első sorozat.

hatják a kézírásukat.” (M.L. 419) A Mester mindig kommunikálni tud azzal, akivel akar, közvetlenül, vagy néha közvetítés útján, amelyet „mentális táviratnak” nevez. Azt is írja, hogy „a médium és a chela homlokegyenest különböznek egymástól, mert ez utóbbi tudatosan cselekszik,” (M.L. 424) míg a médium tudattalanul. Ez fontos téma, amelyre ki kell térnünk ezekben a napokban, amikor olyan sok közvetítő és tisztánlátó közöl üzeneteket és útmutatásokat az Adeptus közösség különböző tagjainak nevében. Rendkívüli az ilyen illúziók gyors terjedése. Utazásaim során személyesen találkoztam sok önmagát Adeptusnak, vagy beavatottnak mondó emberrel, és sokan közülük nagyon magas fokú beavatást állítottak magukról. Például, ha hinni lehet, találkoztam az Úr Krisztus, valamint a Szűzanya és egynél több apostol, különböző megtestesítőjével, valamint szintén nagyon értelmes nőekkel, akik azt állítják, hogy a jövő Krisztus anyjának kell lenniük (és néha saját férjük is elhiszi!), továbbá az okkultizmusban jól ismert Mestereink megtestesítőivel. Az emberi hizsékenység meghökkenítő. Ugyanis ezekben az esetekben olyan elhivatott férfiakat és nőket is találtam, akik követték ezeket a tévhiteket. Találkoztam a bal oldali ösvény tagjaival és tanítványaikkal is, de erről nem fogok írni.

Sok egészen őszinte, de képzetlen tisztánlátó van, akik üzeneteket és tanításokat adnak tovább, amelyek állítólag a Bölcsesség Mestereitől származnak. Amikor először találkoztam tisztánlátókkal és médiumokkal, rendkívül lenyűgözött. De a hosszú tapasztalat arra tanított, hogy rendkívül óvatos legyek bármilyen pszichikus kijelentéssel vagy látomással szemben. Jól ismerek egy született látót Dél-Afrikában, aki ugyanakkor erős jellemmel és józanésszel is rendelkezik, ő gyakran mondta nekem, hogy saját tapasztalata alapján felfedezte, hogy szinte minden pszichikus jelenség „hazug”. Az asztrális síkot H.P.B. „a nagy illúzió világának” nevezi, és azt mondja, hogy „az e régióban szedett virágokat nem lehet úgy lehozni a földre, hogy szárukon ott ne tekeregen a kígyó.” A *Csend Hangja* című könyvében az asztrális síkot a Tanulás Csarnokának nevezi, amelyről így ír: „Lelked megtalálja ebben a csarnokban az élet virágait, de kígyó tekergődzik minden virág alatt.” Ezeket a jelenségeket csak a felsőbb, szellemi síkok betekintésének megszerzésével lehet helyesen megérteni és értékelni.

Hosszú és szigorú kiképzésre, valamint beavatásra van szükség ahhoz, hogy a látó helyesen lásson. Különösen függ ez az érzékeny ember önzetlen tisztaságától. A Mester ezt írja: „A szubjektív spirituális kommunikáció közül sok - többnyire akkor, ha az érzékeny ember tiszta lelkű - valós; de a be nem avatott közvetítő számára a legnehezebb az elméjében rögzíteni az igaz és helyes képet arról, amit látott és hallott.” (M.L. 101) Valamint ezt írja: „Vannak, akik szándékosan, mások pedig, akik *akaratlanul* – vakok. A médiumok az előbbihez, az érzékenyek az utóbbihoz tartoznak. Hacsak nem beavatottak és rendszeresen képzettek - a dolgok szellemi meglátása és az ember számára közölt kinyilatkoztatások vonatkozásában, minden korszakban, Szókratésztól egészen Swedenborgig ... egyetlen önképzett tisztán-látó vagy tisztán-halló sem látott, vagy hallott teljesen helyesen.” (M.L. 255)

Ennek oka könnyen belátható. Tudatosan vagy öntudatlanul - főleg az utóbbi - mindannyian számtalan „gondolatformát” hozunk létre és engedünk el. Ahogy a Mester mondta: mi, emberek benépesítjük a teret olyan áramlatokkal, mint a gondolataink sokaságával, az emlékekkel, reményekkel és a vágy-képekkel. A képzetlen látók a saját pszichikus állapotának színes ablakán keresztül ezzel a világgal érintkeznek. A legkisebb vágy-kép is alakot és formát ölt ott. Egy ilyen gondolatformát elragadhat egy természet-szellem, akinek nincs erkölcsi érzéke, vagy nincs meg a jó és rossz közötti megkülönböztető képessége, mint nekünk, és így a fény-angyalaként jelenik meg, és elmondja számunkra, amit hallani akarunk. C.W.L. mindig arra figyelmeztetett minket, hogy legyünk óvatosak minden olyan látomással vagy hanggal szemben, amely *hízeleg* nekünk.

Sok olyan „üzenettel” és megannyi mérvadó tanítással találkoztam mindenféle irányból, amelyek azt állították, hogy a „Mesterektől” származnak, de egy Adeptus nagyon ritkán csinál ilyesmit. Nem is szereti, ha idézik (bocsásson meg nekem ezért!). Ahogy azt egyszer Mr. Sinnett-nek írta: „Használhatja az érveimet, de nem használhatja a tekintélyemet vagy a nevemet.” (M.L. 415) Az utolsó dolog, amire a Bölcsesség Mestere vagy tanítványai vágnak, hogy tévedhetetlen orákulumnak állítsák be őket.

Emlékszem, nagyon régen az egyik tagunk úgy vélte, hogy képes az automatikus írásra. A magam részéről azt gondolom, hogy az automatikus írás gyakran a személyes tudatalattink kinyilatkoztatása. Üzeneteket kezdett kapni a másik oldalról. Végül eljutott egy olyan ponthoz, ahol állítólag maguk az Adeptusok írtak a kezén keresztül, főleg Hilarion Mester, aki az evolúció ötödik sugárának ura. Minden közlemény az „így szólt Hilarion” szavakkal zárult. Nagy büszkeséggel mutatta meg nekem. - De kedvesem - mondtam -, ez nem úgy hangzik, mint a Bölcsesség Mestere. Egyetlen Adeptus sem lenne ilyen fellengzős. Ők alázatos lelkek. K.H. Mester, aki Mr. Sinnett-nek írt, így fejezi be: „fogadja el szerény áldásomat”. Nem hallgatott rám. A dolgok ennél is tovább mentek. Nemcsak Hilarion Mester írt üzeneteket és tanításokat, hanem most már a világtanítótól, az Úr Matreyától, a Krisztustól is kezdtek jönni. Mindig lesznek olyan emberek, akik lelkesen hisznek az ilyen kommunikációban, és egy úriembert az alosztályban annyira lenyűgözött, hogy fizetett ezen üzenetek nyomtatásáért és terjesztéséért. A végeredmény olyan volt, mint annyi más hasonló esetben, amit ismertem. Két évvel később újra a közelben jártam, és érdeklődtem az automatikus író után. - Nem hallottad? - mondták nekem a tagok: „Elmegyógyintézetbe kellett vinnünk.”

Egy hasonló esettel találkoztam Amerikában. A hölgy az ezoterikus iskola tagja volt, ezért jobban kellett volna tudnia ezekről a dolgokról. Kifejlesztette az automatikus írást, és így nyitotta tette magát a pszichikus sík ismeretlen hatásaira - ahol a leggonoszabb és legrosszabb erők állnak a fizikai síkhoz legközelebb -, és teljesen az ő ellenőrzésük alá került. Az alvását teljesen megakadályozták, és mindenféle furcsa cselekedetre kényszerítették. Szerencsére erős és bátor jellemű nő volt. Olyan eszközökkel gyógyítottam meg, amelyeket intuitív módon kaptam, de amelyeket itt nem írok le. Nem tudom elég komolyan figyelmeztetni olvasóimat az ilyen dolgoktól történő tartózkodásra, és hogy ne engedjék át magukat *semmiféle* kívülről jövő befolyásnak. Teljesen valószínűtlen, hogy egy Mester ilyen módon használná őket. A Mester ezt „félrevezetett, rosszul irányított miszticizmusnak” nevezi. A kisebb nemkívánatos hatások elhárítása érdekében két rövid mantra rendkívül hatékony: a Szent Szó, vagy a Kimondhatatlan neve Keleten, és az ősi formula „az Atya +, a Fiú és a Szentlélek nevében” Nyugaton.

A Sötét Testvérek működésével kapcsolatos kíváncsiság nem kívánatos. Legtöbben még nem vagyunk elég nagy emberek ahhoz, hogy felhívjuk magunkra a figyelmüket. De általában véve, ha bizalmatlanságot, kétségbeesést, diszharmoniót tudnak vetni közénk, akkor biztosan meg fogják tenni. Azt mondják, hogy a Mester tanítványai olyanok, mint egy kéz ujjai. Ami az egyiket érinti, az mindegyiket érinti. Ami az egyiknek sikerül, az mindegyiknek sikerül. A szeretetnek és a teljes baráti együttműködésnek kell érvényesülni közöttük. Ez nem könnyű az egoista, és ezért kisebbségi komplexusokkal küzdő ember számára, de ezt követelik meg, és ezt kell elérni, mivel ez valódi védelmet jelent a Sötét Testvérek minden támadása ellen. Még tőlük sem szabad félnünk, vagy gyűlölnünk őket, mivel a természet gazdaságának elismert és szükséges részét képezik.

A Fehér Testvérek soha nem bizonygatják hatalmukat vagy létüket. Mr. Sinnett elvárta volna, hogy a Mester látszólagos csodát tegyen azzal, hogy elkészíti a Mr. Sinnett által szerkesztett újság egy példányát Londonban, ugyanazon a napon, amikor az Indiában megjelent. Úgy érezte, hogy akkor „fél London megdöbbenne”. A Mester nem járult hozzá, mondván, hogy ez „elképzelhetetlen”. Elmagyarázta Mr. Sinnett-nek, hogy nemcsak a világ evolúciójának jelenlegi szakaszában lenne hiábavaló, de hosszú távon is, mert a világ ellene fordulna és csalónak tartaná. „Ön hibáztat minket a nagy titkolózásunkért - írja -, mégis tudunk valamit az emberi természetről, amire a hosszú évszázadok tapasztalatai - igen, korszakok - tanítottak meg minket. És tudjuk, hogy mindaddig, amíg a tudománynak van mit tanulnia, és a vallási dogmatizmus árnyéka terjed a sokaság szívében, a világ előítéleteit lépésről lépésre kell meghódítani, nem rohamléptekkel.” (M.L. 3-4)

Abnormális erők bemutatása soha senkit sem győzött meg, és a Testvériség törvényeivel is ellentétes lenne így tenni. Buddha több árhátja különleges erőket fejlesztett ki, de soha nem engedte meg nekik, hogy megmutassák ezeket. Jőmagam találkoztam két emberrel, akik ott voltak azon a bizonyos pikniken, ahol H.P.B. rendkívüli módon elkészítette a tizenharmadik csészét és csésze alátétet. Ma is látható Adyarban és nem különböztethető meg a többi tizenkettőtől. De vajon az informátoraim ettől le voltak nyűgözve? Egyáltalán nem. Mindketten azt mondták nekem, hogy H.P.B. előre

tudta, mi fog történni, és előzőleg elküldtek valakit, hogy eltemesse a csészét és az alátétet arra a helyre, ahol később előásták! Hát nem nyilvánvalóan ugyanez az igazság Lázár bibliai történetében? Amikor a gazdag ember a pokolban azért imádkozott, hogy Ábrahám küldje el Lázárt a még élő testvéreihez figyelmeztetni őket, Ábrahám így válaszolt: “Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, ha a halottak közül támad fel valaki, annak sem hisznek.” (Lukács 16:31) Úgy hallottam, hogy H.P.B.-nek megengedték néhány kisebb erő megmutatását, amivel a kezdet kezdetén felhívhatta a figyelmet a mozgalom megindulására.

Törvényeikbe ütközik, hogy egy Adeptus bármilyen isteni erejét saját céljára használja, de még az életének megmentésére sem. Ezt ismét párhuzamba állíthatjuk a Bibliában a papok gúnyos megjegyzésével: “Másokat megmentett, de magát nem tudja megmenteni.” (Máté. 27:42) Ez a törvény Mr. Sinnett leveleinek és egy kecskének a mulatságos esetében is megmutatkozik. Egyszer megkérdeztem C.W.L.-t, hogyan továbbította Mr. Sinnett a leveleit a Mesternek. Volt a Mesternek postacíme? C.W.L. elmondta, hogy a Mesternek van egy chelája, aki a kasmíri maharadzsza könyvtárosa. A leveleket ennek az embernek a gondjaira bízta, és amikor alkalom nyílt rá, futárral küldték őket Tibetbe, néha többet együtt. A Mester ezt írja: “a levelét, amely tartalmazza CCM levelét is, azt a napot követő reggel kaptam meg, amikor átadta a ’kisembernek’ ... Amikor értesültem a megérkezéséről, épp átmentem a nagy a kolostor belső udvarán; figyelmesen hallgattam Lama Tondhub Gyatcho hangját, nem volt időm elolvasni a tartalmát. Tehát, miután mechanikusan kinyitottam a vastag csomagot, csupán rápillantottam, és - azt gondoltam - beletettem a vállamon át viselt utazótáskába. A valóságban azonban a földre esett; és mivel elszakítottam a borítékot és kiürítettem a tartalmából, utóbbiak szétszóródtak estükben. ... már elértem a lépcsőt ... amikor meghallottam egy fiatal *gyloong* hangjának kiáltását az ablakból ... Megfordulva egy pillanat alatt megértettem a helyzetet; különben levelét sohasem olvastam volna el, mert egy tiszteletreméltó öreg kecskét láttam, amint éppen reggeli étkezésre akarta elfogyasztani. A teremtmény már felfalta CCM levelének egy részét, és elgondolkodva “arra készült, hogy ráharapjon az önére, mert az finomabbnak és könnyebben rághatónak tűnt az öreg fogaival, mint levelezőtársa kemény borítékja és papírja. A maradék megmentéséhez, az állat felháborodása és ellenkezése közepette, csak egy rövid pillanatra volt szükségem, mégis – nagyon kevés maradt belőle! A címeres boríték majdnem eltűnt, a levelek tartalma olvashatatlaná vált – röviden szólva, tanácstalan voltam a katasztrófa láttán. Most már tudod, *miért* éreztem magam zavarban: *mert nem volt jogom helyreállítani*. ... Már elhatároztam, hogy alázatosan megkérem a Chohan engedélyét, hogy kivételes kiváltságot kaphassak ebben a súlyos szükség helyzetben, amikor megláttam magam előtt szent arcát, szokatlanul csillogó szemmel, és meghallottam a hangját: ‘Miért kellene megszegni a szabályt? Magam fogom megtenni.’ ... Helyreállította a hiányzó részeket, és amint látja, szépen megcsinálta, sőt az összegyűrt és nagyon megrongálódott borítékot is átalakított egy újjá - címerrel és mindennel. Most már tudom, milyen nagy erőt kellett használnia egy ilyen helyreállításhoz. ... Ezért szívből köszönetet mondtam a kecskének; és ... hogy kimutassam hálámat megerősítettem a megmaradt fogait a szájában, és a rozoga fogmaradványokat szilárdan a helyükre rögzítettem, hogy a még hátralevő éveiben keményebb ételt is rághasson, mint az angol betűk.” (M.L. 320-1) Ez a mese megmutatja azt a humorérzékét, amely egyik Adeptusból sem hiányzik. A Bölcsesség Mestere soha nem viseltetik nehezteléssel senki vagy semmilyen esemény iránt. A Mester ezt írja: “Az ‘*Arhat*’ fogadalmam szerint, nem állhatok bosszút és nem segíthetek másokat sem annak végrehajtásában.” (M.L. 253) Azt mondja, hogy a “bosszú szentségtelen,” de joguk van *megvédeni* mindenkit, akit igazságtalanul vádolnak.

A Testvérek a leghálásabb emberek a világon. K.H. Mester szívélyesen beszél Mr. Sinnettnek “arról az impulzusról, amelyet személyesen adott az általuk szeretett Ügynek.” (M.L. 249) Valószínűleg mindenki számára világos, hogy a hála olyan tulajdonság, amely az evolúció meglehetősen előrehaladott szakaszához tartozik. Tehát egy primitív ember gyakran nélkülözi. Az együttérzést vagy a kedvességet a gyengeség jelének fogja tartani.

A Mester tökéletesen hűséges a Testvériség többi tagjához, világának törvényeihez és adott szavához. Így ír Mr. Sinnett-nek: “Nem szívesen ígérek olyasmit, amit különböző okokból esetleg nem tudok teljesíteni.” (M.L. 17) Valamint, hogy: “Nem merek ígéretet tenni, mert soha nem szegem

meg a szavamat.” (M.L. 286) És ha a Mester egyszer valakit tanítványává fogadott, azután soha semmilyen körülmények között nem hagyja őt magára. A tanítvány sok életre elkalandozhat, de a Mester gondolata mindig követi, egészen addig a napig, amikor “kínok és az alsóbb én jajveszékelése közepette újból visszatér.” (*Világosság az Ösvényen*)

De ezzel a tökéletes hűséggel együtt jár az egyéni megítélés teljes szabadsága. Mrs. Besant egyszer elmondta nekünk, hogy egy Adeptus sokkal valóságosabban önmaga, mint bármelyikünk. A Mester teljes egészében önmaga, és nem fél elmondani, amit valóban gondol. Azt is elmondta nekünk, hogy ha részt vehetnénk a Testvériség egy ülésén, akkor meglepetés lenne a tagok véleményének és szemléletének különbözősége. Összejöveteleiken a legfiatalabb tagok szólalnak meg először. A vélemények esetleges nagy eltérése ellenére, ha egyszer döntenek a munkaterről, akkor mind lojálisan együttműködnek, bár nem biztos, hogy ezt tartották a legjobbnak. Ez történt akkor is, amikor az egyik gyűlésükön, amely állítólag hétvente rendszeresen előfordul, K.H. Mester M. Mester támogatásával valami különlegeset kívánt tenni a „Nyugat sötétségének” megvilágítása érdekében. Ezen a találkozón sok Testvér úgy érezte, hogy még nem érett meg az idő. H.P.B. elmondta, hogy ennek a véleménynek az egyik legerőteljesebb képviselője egy Angol Mester volt, aki előző életében a feljebbviteli bíróságon bíróként tevékenykedett. K.H. Mester ezt írja: “a Testvérem és én egyedül vagyunk a Testvériségben, akiknek szívügye a tanaink terjesztése” (M.L. 367) és azt is mondta, hogy “M. kivételével egyik Testvérem sem segít nekem ebben a munkában, még a félig európai görög Testvérünk sem” [Hilarion Mester]. (M.L. 64) Valamint ezt mondta: “A munkát megnehezíti, hogy egyedül dolgozok a területen.” (M.L. 39) M. Mester azonban ezt írja: “beleegyezésüket adták a kísérlethez. Kikötötték azonban, hogy a kísérletet személyes irányításunktól függetlenül kell elvégezni; hogy ne történjen részünkről rendellenes beavatkozás. Így keresgélünk, míg Amerikában megtaláltuk azt a férfit, aki vezető szerepet tölthet be – egy nagy erkölcsi bátorságú, önzetlen és más jó tulajdonságokkal rendelkező embert. Messze nem ő volt a legjobb, de ... ő volt a legjobb, aki rendelkezésre állt. [A szükséges karmával, C.C.]. Vele társítottuk a legkülönlegesebb és legcsodálatosabb adottságokkal rendelkező nőt [a legpszichikusabb lényt, aki az elmúlt kétszáz évben az egész világon megszületett, C.C.]. Bár erős személyi hibái voltak, de mégis olyan volt, hogy nem volt párja, aki alkalmas lett volna erre a munkára. Amerikába küldtük, összehoztuk őket - és elkezdődött a kísérlet. Az első perctől kezdve mindketten egyértelműen megértették, hogy teljes egészében csak magukra számíthatnak. És mindketten felajánlották magukat a kísérlethez ... mint, amikor a katonák önként jelentkeznek egy ’reménytelen küldetés’-re.” (M.L. 263)

Az Univerzum a hajthatatlan Törvény eredménye. Az egész Természet engedelmeskedik ezeknek az ősi törvényeknek; az emberfeletti lények is hűségesen engedelmeskednek. Csak az ember nem engedelmeskedik, és ezáltal fájdalmat arat. Megvan az a kiváltsága, hogy ennek következtében öntudatosra és önmegvalósítóvá váljon. A Természet törvényei valójában “Isten parancsolatai”. H.P.B. szerint, ezek jelentik az „Isteni elme lenyomatait az anyagon”. Ez az Akarat a „Mennyben” mindig érvényesül, és egy napon ez majd a Földön is megtörténik, és akkor a fájdalom és a bánat véget ér, és elkövetkezik a halhatatlan boldogság.

IV. FEJEZET A TESTVÉRISÉG TÖBBÉ-KEVÉSBÉ ISMERT TAGJAI

Volt idő, amikor a nagyközönség semmit sem tudott a Tökéletes Emberek létezéséről. Ez az idő azonban elmúlt; manapság szinte az egész világ ilyen vagy olyan módon tud róluk. H.P.B. időnként keserűen megbánta, hogy hagyta, hogy a nevük és a velük kapcsolatos dolgok kitudódjanak. Egy londoni esti lap mulatságosnak állította be a teozófusok “Mahatmáit”, ahogy akkor hívták őket.

A legismertebb az Adeptusok közül az a két Mester, akik a Teozófiai Társulat alapítását inspirálták, M. Mester és K.H. Mester. Ezek a kezdőbetűi az általuk választott neveknek, amelyen ismertté váltak, de kétlem, hogy ezek valódi neveik. Mrs. Besant egyszer azt mondta nekünk, hogy csak a tanítványaik ismerik a valódi nevüket, amelyek a „hatalom szavai”. Az ókorban senki nevét nem használták gondatlanul. Egy régi kaldeai orákulum azt mondja: “Soha ne változtass nevet, mert a

neveket Isten adja”. A név gyakran távoli visszhangja az Ego, vagyis a Halhatatlan Én valódi nevének, amely az ember sajátos akkordja a szférák harmóniájában.

A Mahatma levelekben és H.P.B. írásaiban kevés leíró utalás található erre a két Adeptusra vonatkozóan. Talán összetettebb képet nyerhetünk azok összeillesztésével. K.H. Mester például M. Mesterről úgy beszél, mint "termetes testvéremről", "szeretett, de nagyon makacs testvéremről", "komisz, mindenben nevető testvéremről". De beszél „természetesen *nyers* modoráról is, amikor komolyan beszél vagy ír”. Valószínűleg ennek oka az, hogy a Mester egyik életében uralkodó Raja és katona volt. Csodálatos tisztelgést ír a Mester jelleme iránt egy másik levélben. Mr. Sinnett a Mestert „parancsolgató fickónak” nevezte, és Mr. Hume-nak írt levelében K.H. Mester ezt írja: “Őn ... aligha fogja tudni értékelni az olyan jellemet, mint amilyen Morya-é: aki ugyanúgy szigorú és ugyanolyan kemény önmagával a saját hiányosságai miatt, mint amennyire elnéző más emberek hibáival szemben, de nem szavakkal, hanem szíve legbelső érzéseivel; mert bár akármikor készen áll arra, hogy a szemedbe mondjon bármit, amit csak gondol rólad, mégis hűségesebb barát a számodra, mint én, aki gyakran habozik bárki érzéseit is megsérteni, még a legtalálhatóbb igazság kimondása közben is.” (M.L. 233)

Az nagyon világos, hogy K.H. Mester teljes mértékben szereti és becsüli Öt. Azt mondta Mr. Sinnett-nek, hogy “Ő jobb és sokkal hatalmasabb nálam”. (M.L. 65) M. Mester nagyon keveset tudott angolul, és azt mondta magáról, hogy “nem vagyok olyan kiváló tudós, mint áldott Testvérem (K.H.)” Damodar Mavalankar azt mondta nekünk, hogy a Mester “egyetlen dolgot gyűlölt, az írást”. Amikor K.H. Mester a Chohan beavatása miatt távol volt, és megkérte Testvérét, hogy viselje gondját a levelezéseinek, a Mester egy Mr. Sinnett-nek szóló nagyon hosszú levelet ezekkel a szavakkal zárt: “Bezárom a leghosszabb levelet, amit valaha is írtam életemben; de mivel K.H. érdekében teszem - elégedett vagyok.” (M.L. 228)

H.P.B. “Főnöknek” nevezte, amit Olcott ezredestől tanult, aki néha úgy beszélt az Adeptusokról, meglehetősen tiszteletlenül, mint “a fiúkról” amivel kapcsolatban a Mester ezt írta: “Lehet, hogy nem vagyunk egészen ‘a fiúk’ – hogy idézzem Olcott tiszteletlen kifejezését.” (M.L. 32)

H.P.B. először fizikailag Londonban látta Mesterét, amikor Victoria királynő hintóval kihajtatott, hogy megnyissa az első birodalmi kiállítást, amelyet a hercegprímás szervezett. A királynő mögött kíséretként, indiai hercegek lovagoltak, és köztük volt M. Mester. Ezután találkozott vele a Hyde Parkban, majd megkezdte nagy küldetését. Ekkor mások is látták Öt, bár akkor még nem tudták, hogy kit látnak. C.W.L. is ott volt, mint kisfiú, az apja kezét fogta, miközben figyelték a menetet. Évekkel később a Mester emlékeztette az esetre.

Az Adeptus egyik legjobb leírását Charles Johnston adja H.P.B.-vel készített londoni interjújában. Megmutatta neki az olajfestményt, amelyet Hermann Schmiechen készített a Mester ihletésére és amely most Adyarban van. K.H. Mester elmondta, hogy a képet úgy festették, hogy a Mester a kezét (pszichikusan) a művész fejére és gyakran a karjára tette. Ez a kép hasonlít a legjobban a Mesterre, amellyel rendelkezünk. Mr. Johnston így ír: “Ha valaha is valódi áhítatot és tiszteletet láttam egy emberi arcban, az az övében volt, amikor a Mesteréről beszélt. Születése szerint Rajput volt, mondta róla [H.P.B.], az indiai sivatag egyik régi harcos faja, a világ legkifinomultabb és legszebb nemzete. Mestere óriási volt, két méter magas, pompás testfelépítéssel; remek férfias szépséggel. A képben is csodálatos erő és fenségesség rejlik; az arc ereje, harcosága; sötét, izzó szemek, tekintenek ránk az arcból; a bronzos bőr világos vonásai, a hollófekete haj és szakáll - mindez kiemelkedő egyéniségről vall, férfiasságban és erőben egyfajta Zeusról hatalma legmagasabb pontján. Kérdeztem tőle valamit a koráról. Azt válaszolta: ‘Kedvesem, nem tudom pontosan megmondani, mert nincs róla tudomásom. De azt elmondom neked, hogy húsz éves koromban ismertem meg, – 1851-ben. Akkor a férfikor legmagasabb pontján volt. Most öregasszony vagyok, de Ő egy napot sem öregedett. Még mindig a férfiasság csúcán van. Ennyit tudok mondani. Ebből vonja le maga a következtetéseket.’

“A Mahatmák felfedezték az élet elixírjét?” - kérdezte tőle. “Ez nem mese,” mondta H.P.B. komolyan. “Csak a fátyol, amely egy igazi okkult folyamatot rejt, az öregedésnek és a test elhasználódásának megakadályozását korszakokra, amely mesének tűnhet, ezért nem említem őket. A titok a

következő: minden ember számára létezik olyan kritikus életkor, amikor a halálhoz közeledik; ha elherdálta életerejét, nincs menekvés számára; de ha a Törvény szerint élt, továbbmehet és így szinte végtelenségig ugyanabban a testben folytathatja.” (H. P. Blavatsky *Összegyűjtött Írásai* VIII, 399-400)

A Társulat indulásakor volt idő, amikor kétség és gúny társult a „Mahatmák” eszméjéhez. Ezért két tanítvány, akik fizikailag látták őket, rövid beszámolót írtak róluk. M. Mester leírását egy indiai törekvő, Ramaswamier készítette. Zarándokruhában próbált bejutni Tibetbe, a Mestert keresve, amikor meglátta, hogy egy magányos lovas vágtat felé. Amint közelebb ért, Ramaswamier felismerete, és hatalmas öröm és tisztelet töltötte el lelkét. A Mester kedvesen és gyengéden beszélt vele, mondván, hogy ne menjen tovább, különben bajba kerül, és hogy türelmesen várjon, ha elfogadott chelává akar válni. Megállapította, hogy a Mester nagyon keveset tud angolul, és tamil nyelven beszélt vele. A Mestert rendkívül jóképűnek, magasnak és fenségesnek írja le, aki sötétebb bőrű, mint K.H. Mester, rövid fekete szakállt visel, és hosszú haja a válláig ér. A tibeti „sárga sapkás” szekta szokásos köntösét és sapkáját viselte. Miután a Mester ott hagyta őt, Ramaswamier több mint egy órán át földbe gyökerezetten állt a helyszínen, és a túlzott boldogság miatt szinte megnémult.

Gyakran hallottam, ahogy C.W.L. leírta ugyanezen Adeptus megjelenését, amikor feltűnt az erkélyen Adyarban, H.P.B. súlyos betegségé idején. Az ezredes, Mr. Cooper-Oakley és C.W.L. ülve társalogtak, mikor a Mester gyorsan besétált a szobába, köszönt nekik, majd továbbment H.P.B. szobájába, ahonnan hallották, hogy beszélget vele. Nemsokára újra kijött, és még egyszer köszönt nekik, majd eltűnt. Azután meghallották H.P.B. hangját, ahogy Mrs. Cooper-Oakley-t szólította, aki egész idő alatt mélyen aludt egy kanapén, mert kifárasztotta H.P.B. ápolása, és ezért elmulasztotta ezt a nagyszerű alkalmat.

Most H.P.B. saját szavait fogom idézni: “Soha nem fogom - és ha szeretném, sem tudnám - elfelejteni azt az örökké emlékezetes éjszakát válságos betegségem idején, amikor a Mester, mielőtt bizonyos ígéretet tettem volna, elárult előttem olyan dolgokat, amit tudnom kellett, mielőtt szavamat adom arra a munkára, amelyet *kért* tőlem (és nem *megparancsolta*, bár joga lett volna rá), hogy megtegyem.” Azt hiszem, a Mester ekkor kérdezte meg tőle, hogy akkor nyugodni tér-e, vagy él még két évig, és elvégez néhány munkát számára. Ebben a két évben írta meg a *Titkos Tanítást*. Abszolút odaadása kiemelkedő volt. Egy levélben így ír: “Minden hibám ellenére a Mester védelmében vagyok már harmincöt és még több éve; 1851 óta, amikor Mestert testileg és személyesen először láttam, soha nem tagadtam meg, sőt nem is kételkedtem benne, még gondolatban sem.” Az M. Mester és H.P.B. közötti kapcsolat nagyon régen, az ókori Atlantiszban alakult ki. A korábbi életeiben a Mester gyakran király vagy nagyszerű katona volt. Az egyikben ő volt, Nagy Ramszesz, a híres egyiptomi fáraó. Az érdekessége, hogy a Mester korábbi megtestesüléseiben soha nem volt nő - ez nagyon ritka jelenség az evolúcióban.

Az M. Mester és K.H. Mester közötti kapcsolat rendkívül mély és csodálatos. Nagyon régen alakult ki, mert K.H. Mester elég gyakran M. Mester felesége volt. M. Mester nagyon meghatóan és gyengéden beszél testvéréről. Nemesgyszer “áldott Testvéremnek” nevezi; azt mondta Mr. Sinnettnek, hogy “lehet magában valami, mivel értékelné tudja szeretett barátomat és testvéremet. ... Áldott, aki ismeri Koothoomi-nkat, és áldott, aki megbecsüli Öt.” (M.L. 439) “K.H. kívánsága – számomra törvény.” És amikor Testvére ’visszavonulása’ alatt átvette K.H. Mester levelezését, “testvéremről, lelkem világosságáról” beszél. (M.L. 219) K.H. Mester talán a legismertebb az összes Adeptus közül a nyugati világban. Nem csak jól beszél angolul, hanem franciául is. Néha francia mondásokat idéz leveleiben, M. Mester pedig „franciáskodó”-nak nevezi, és azt hiszem, hogy németül is tud. 1847-ben nagybátyja (akit egy levélben említ, hogy megmentette egy nagy kísértéstől) Oxfordba küldte, ahol egy ideig a Queen's College-ban tanult. Azt is hallottam, bár nem igazolhatom a mese igazságát, hogy azokban a napokban az indiai diákoknak nem volt szabad a College-ban lakniuk, így a Mesternek – lehet, hogy akkor még nem volt teljes jogú Adeptus – egy nagyon jámbor skót háziasszonytól voltak szobái, aki mindent megtett azért, hogy megtérítse azt, akit „szegény pogány úriembernek” gondolt. Utána Franciaországban és Németországban utazott, és amikor én Új-Zélandon voltam, nagyon régen, Mr. David Burns mutatott nekem egy régi elhalványult, meg-

sárgult levelet, német nyelven írva egy férfitől, akinek használt-könyv kereskedése volt Lipcsében. Leírta, hogy a Mester bejött az üzletébe, és egy ideig ott ült és beszélgetett vele. Vajon hol van most ez a levél?

Talán azért, mert a Nyugatot ilyen közélről látta, én mindig úgy gondoltam, hogy K.H. Mester volt az igazi és legfontosabb inspirálója a Teozófiai Társulatnak. Leveleiben azt remélte, hogy a kísérlet sikeres lesz. A Teozófiai Társulat alapvető céljáról azt írta, hogy “az ok, amiért élek,” (M.L. 427), “a Fény harca a Sötétség ellen”. (M.L. 39) Újra és újra köszönetet mondott Mr. Sinnett-nek „azért a lendületért, amelyet személyesen adott az általunk szeretett Ügynek,” (M.L. 249) és a Társulat tagjait a “reménytelen küldetés” katonáinak nevezi. (M.L. 263)

Néhány évvel később Rákóczy Mester, a Herceg is érdeklődni kezdett, és csatlakozott hozzá Jézus Mester, aki az Ő munkatársa Nyugaton. Néhány évvel később pedig, amint azt Mrs. Besant elmondta nekünk, az egész Testvériség hivatalosan is elfogadta a Társulatot, mint munkájuk különleges eszközét.

K.H. Mester kasmíri indiai testet visel. Bőre világos színű, és az árjához tartozik, akik generációk óta élnek India ezen forrongó részén. Gyakran kék a szemük, mint a Mesternek, és mint a néhai Mr. Gurtu-nak, aki egykor az indiai tagozat főtitkára volt. Magas és vékony, gyors léptekkel jár, nagyon ezüstös hanggal rendelkezik. H.P.B. írt arról a két napról Mr. Sinnett-nek, amikor egyszer meglátogathatott Észak-Indiában néhány Adeptust, mondván: “Ó, azok az áldott napok! Olyan volt, mint a régi időkben, amikor oda látogattam. Ugyanaz a fajta fakunyhó, egy házikó három részre osztva a szobák számára, az erdőben állva; ugyanazok a sárga chelák suhannak zajtalanul; a Főnököm olthatatlan chelum pipájának ugyanaz az örök „gul-gul-gul” hangja [nem dohány, CC]. K.H. régi ismerős édes hangja (akinek a hangja még kedvesebb, az arca még vékonyabb és áttetszőbb), ugyanazok a *kiegészítők* a bútorokhoz – huzatok és jak-szőrrel töltött párnák, edények a sós teához, stb. ... Elmentem Darjeeling-be, ahova küldtek – ‘a chelák elöl elzárva, akik beleszerethetnek a szépségembe,’ – mondta udvarias Főnököm .... A Főnök a szeretetét küldi – tegnap este láttam őt a Láma házában.”⁶ * (Amint azt korábban említettem, H.P.B. „Főnöknek” nevezte M. Mestert. C.C.)

A Mr. Sinnett-nek írt másik levelében egy élénk álmáról vagy látomásáról mesél neki: “Lefeküdtem, és a legkülönlegesebb látomásom volt. Hiába hívtam a Mestereket - akik nem ébrenlétem idején jöttek el, hanem most álmomban láttam mindkettejüket. Újra K.H. Mahatma házában voltam (mint évekkkel ezelőtt). Egy sarokban ültem a szőnyegen, ő lovaglórúhában sétált a szobában, a Mester pedig valakivel az ajtó mögött beszélgetett. ‘*En emlékezni nem tudok*’ – válaszoltam neki egy halott nagynénivel kapcsolatos kérdésére. Mosolygott, és azt mondta: - ‘Vicces az angol, amit használsz’. [H.P.B. angolja eleinte nem volt jó és Yorkshire-i akcentussal beszélt, amely egy yorkshire-i nevelőnőtől származott C.C.] Akkor szégyent éreztem, megbántódtam *hiúságomban*, és gondolkodni kezdtem, (ne feledd, *álmomban* vagy *látomásomban*, amely *pontosan* reprodukálta azt, ami 16 évvel ezelőtt szóról szóra történt) ‘most itt vagyok, és nem beszélek máshogy, csak angolul, verbális fonetikus nyelven, talán megtanulhatok jobban beszélni Vele.’ (Hogy világossá tegyem, a Mesterrel én is az angolt használtam, de mindegy, hogy rosszul vagy jól, mert ugyanolyan volt a számára, mivel nem a beszédemet, hanem minden szavamat a fejemből érti; és megértésre készítettem Őt – de soha nem tudnám se megmondani, se megmagyarázni hogyan, még ha megölnének sem. D.K.-val én is angolul beszéltem, ő jobban beszélt még Mahatma K.H.-nál is.)

“Aztán még mindig álmomban, *három hónappal később*, hogy abban a látomásban éreztem magam, ott álltam Mahatma K.H. előtt, a régi épület közelében, amit lebontottak, amíg a Mester nem volt otthon, elvittem hozzá néhány mondatot, amiket Senzar-ul tanultam [a Vénuszról hozott szent nyelv, amelyből a Szanszkrit, a ‘Dévanágrí’ ered. C.C] a nővére szobájában, és megkértem, mondja meg, helyesen fordítottam-e le – és odaadtam neki egy cédulát, amelyen ezek a mondatok angolul voltak leírva. Elvette és elolvasta őket, kijavította az értelmezést és újra elolvasta, majd így szólt: - Most már egyre jobb az angolod – *próbáld meg kiszedni a fejedből, még azt a keveset, amit tudok róla.*’ A homlokomra tette a kezét, az emlékek területére, és az ujjait rászorította (ugyanolyan apró

⁶ H. P. Blavatsky levelei A. P. Sinnett-hez, XIX, pp. 38-9.

fájdalmat éreztem, mint akkor, és hideg borzongást tapasztaltam) és azóta ezt naponta megismételte, körülbelül két hónapon át. A színhely ismét megváltozik, távozni készülök a Mestertől, aki visszaküld engem Európába. Elbúcsúzom nővérétől és annak gyermekétől, és az összes chelától. Hallgatom, amit a Mesterek mondanak nekem. És akkor Mahatma K.H. búcsúzásul azt mondja nekem nevetve, ahogy mindig szokta, ‘Nos, még ha nem is tanultál sokat a szent tudományokból és a gyakorlati okkultizmusból – és *ki várná el ezt egy hölgytől* – legalább egy kicsit megtanultál angolul. Most már *csak kicsit beszélsz rosszabbul*, mint én! és nevetett.’ (M.L. 478-9)

K.H. Mestert Damodar Mavalankar is leírja: “Élő emberként láttam magam előtt, ugyanolyan, mint a Blavatsky asszony birtokában lévő portré, amit oly gyakran megnéztem, de sokkal impozánsabb a megjelenése és testtartása. Szerencsém volt, hogy odaküldtek és megengedték, hogy meglátogassak egy szent Ashrámot, ahol néhány napig a Himavat sokak által kétségbe vont néhány Mahatmájának és tanítványaiknak áldott társaságában maradtam. Ott nemcsak a szeretett Guru-Deval és Olcott ezredes Mesterével találkoztam, hanem a Testvériség több tagjával is; és nemcsak élő emberként láttam Szeretett Guru-mat, hanem valójában fiatalként, összehasonlítva az áldott társaság néhány más tagjával, akiknél sokkal kedvesebb, és időnként nem egyszer mulatságos megjegyzést tett beszélgetés közben.”

H.P.B. ír valakiről, aki a Testvéreket és K.H.-t önzőnek nevezte: “Ó! Jézus! ő hívja K.H.-t, a legnagyobb, legnemesebb, legtisztább embert – önzőnek! nála igazabb és jobb, soha nem létezett az Ashram falain kívül; aki bár fiatal, mégis már régen Chohan-ná és tökéletes Bódhiszattvá-vá válhatott, mert igazi isteni szájalom van benne a világ iránt.” Ezt is írja: “K.H. túl jó, túl humánus és kedves, és talán ez lehet a veszte.” Máshol így ír: “Ez a Mahatma karmája. Ha még soha nem gondolt arra, hogy a Mahatmának milyen szenvedés lehet az *emberi* időszak – akkor még van mit tanulnia. ‘Figyelmeztettek,’ mondja a Chohan – és Ő így válaszolt: ‘Igen.’ Mégis azt mondja, hogy örül. Ő még nem Mehnor, [Bulwer Lytton novellájában. C.C] és ha újra és újra szenvednie kellene - akkor is ugyanezt tenné, mert tudja, hogy ebből a szenvedésből valódi jó származik az emberiség számára.”

Amit nem tudunk teljesen felfogni az, hogy az Adeptusnak milyen mértékben kell fizetnie tanítványai hibáiért, és bármilyen ok miatt, amelyet kezdeményezett vagy inspirált. Egy levelében ezt írja: “az *arat* meg kell fizetni mindenért *valakinek* és ebben az esetben MI fizetünk.” (M.L. 285) Ostobaságunkért, vakságunkért és hűtlenségünkért a Mesternek, különösen K.H.-nak, mint e munka elsődleges mozgatójának, kell megfizetnie az árat. H.P.B. ezt írja: “Azt mondd, hogy pénzt vesztettél... Mindannyian ezerszer többet veszítünk, ha K.H. utolsó és legfőbb kísérlete kudarcot vall, mert biztos, hogy elveszítjük őt ebben az esetben. Ezt én *tudom* és neked is fel kell rá készülnöd. Soha nem fogja megmutatni magát és nem fog kommunikálni senkivel. ... Vissza fog térni az ismeretlenségbe és a homályba, és te nem tudod, mit érez – én *tudom*. Soha egyetlen szót sem szólt nekem a leveleldről, de *alteregója*, D.K. mondott, és azt mondta, amit most neked mondom.”

A Mester elmúlt életeiben gyakran volt pap vagy tanító. Az egyikben Ő volt a nagy bölcs, Pythagoras, aki Számosz szigetén, Görögországban született kr.e 500 körül. Egyiptomba ment, és ott beavatták, majd huszonkét évig Memphisben és Thébában maradt. Ott Cambyses fogságába esett és Káldeába hurcolták. Ezután Indiába látogatott. Visszatérve okkult iskolát nyitott, először Számosz-on, majd Crotona-ban, Szicíliában, ahol körülbelül 300 fős testvériség működött. Ez az iskola részben filozófiai iskola, részben vallási rend volt. Azt állította, hogy az állam a kormányzotak javára létezik. Az ehhez hasonló kijelentései politikai ellenségeskedést váltottak ki, a telepét körül vették és felgyújtották. Pythagoras elmenekült és nyolcvan éves korában meghalt. Azt állította, hogy ő volt Euphorbus a trójai háborúban, és ő írta „Az Arany Versek”-nek nevezett aforizma gyűjteményt.

Feleségül vette Apolló egyik papnőjét, lánya, Damos pedig megőrizte írásait. Az erkölcsi tisztaságot tanította, különös tekintettel a magán- és közéleti kapcsolatokra és kötelességekre, de tanítványainak hosszú utasításokat adott és fáradhatatlan önfegyelmet várt el. A neofiták két évig hallgattak, és gyakori mondás volt köztük az ‘ipse dixit’, ‘ő mondta’ (mivel tanítványai a Mester szavaira való hivatkozást tartották a legmeggyőzőbb érvek). A Természet és az alapelvek tanulmányozására

tanította őket. A zenét nemcsak művészetnek, hanem tudománynak is tekintette, és a csillagászattal kapcsolta össze, mondván, hogy a bolygók mozgása hangokat produkál. Tanította a reinkarnációt és az emberi tökéletességre való törekvést, valamint a Testvériség létét, amelynek „erénye” az Istennel való összhang. Híveit az önmegtartóztatásuk, szívtisztaságuk, lelkiismeretességük és egyenes életük jellemezte. Pythagoras szava volt köztük a kötelék.

Pythagoras-ként töltött inkarnációja során lett C.W.L. először a tanítványa. Megtette a meglehetősen veszélyes utat Athénból Szicíliába, hogy meghallgassa a híres bölcset. Amikor eljött a távozásának ideje, Pythagoras azt mondta neki: „Egyszer még találkozunk”, ami megdöbbenette C.W.L.-t, mivel Pythagoras akkor már nagyon idős ember volt. Amikor azonban ebben az életben találkozott K.H. Mesterrel, az Adeptus így szólt hozzá: „Nem megmondtam, hogy újra találkozunk kell?”

A Mester pap volt a görögországi Agade templomában is, ahol Mrs. Besant akkoriban vezető Vesta Szűz volt, még később pedig Rómában Jupiter papjaként szolgált. Róma korai szakaszában, a Köztársaság alatt, a papság rendkívül hatalmas testület volt. Központjuk a Pontifex-ek Kollégiuma volt (hídépítők), amelynek feladata a Jus Divinum igazgatása, amely polgári törvényben szabályozta a közösség hivatalosan elismert feladatait ellátó kapcsolatokat. Vezetőjük a Pontifex Maximus volt, amely címet a pápák ma is megőriztek. A papokat és a Vesta szüzeket mindig a vezető választotta ki és megbízatásuk egész életre szólt. A ‘Flamen Dialis’-t, ahogy akkor hívták, nagyon szent embernek tartották. Joga volt, amelyet néha a Vesta szüzek is gyakoroltak, hogy eltörölje egy bűnöző büntetését, ha a kivégzés útján találkozott vele, mindenképpen aznap. Házassága egész életen át tartott, és felesége a paptársnője volt. A ‘Flamenica Dialis’ segítette férjét a vallási feladatok ellátásában, és halála után le kellett mondania. Ebben az életében találkozott a Mester Mr. Sinnett akkori megtestesülésével. Az egyik levelében a Mester erről említést tesz Mr. Sinnettnek. Ezt írja: “A.P. Sinnett *nem* ‘egy teljesen új találmány.’ Ő a leszármazottja és teremtménye egy előző személyes énjének; a *karmikus* utóda Nonius Asprena-nak, Domitianus császár konzuljának – (94 A.D.) – együtt Arricinus Clementus-al, aki az akkori *Flamen Dealis* barátja volt (Jupiter főpapja és a *Flamenek* vezetője) vagyis maga is *Flamen* – ami megmagyarázza A.P. Sinnett hirtelen kialakult szeretetét a miszticizmus iránt.” (M.L. 175)

H.P.B. megemlíti, hogy a Mester lovagló ruhában jár. Nagyon sokat lovagol, és rendelkezik, vagy nemrégiben rendelkezett egy gyönyörű deres lóval. Megemlít egy olyan alkalmat, amikor több mint kilenc napig maradt a kengyelében, és egy másikat, amikor „fizikailag nagyon fáradt volt egy 48 órás menet után”. A kis képen, amelyet D.K. Mester festett H.P.B.-nek a völgyről, ahol M. és K.H. Mesterek élnek, és amely most Adyarban van, M. Mester a baloldalon, lóháton látható.

Amikor a teozófiai vezetők először megismerték Djual Khool Mester, akkor még K.H. Mester fő tanítványa volt, de nem sokkal később megkapta az Aseka-beavatást, és most ennek a Mesternek a fő Adeptus segítője. Egy meglehetősen előrehaladott korú tibeti testet viselt, amikor megszerezte ezt a beavatást, és arca még mindig meglehetősen zord kinézetű. Ő volt az, aki először hozta szóba C.W.L.-nek és másoknak Adyarban a Hét nagy sugár vagy evolúciós vonal témáját. Először nagy titokként hallottam ezekről, de ma már ez közismert tanítás. De nyilvánvalóan K.H. Mester már korábban is megemlítette, mert Mr. Sinnett-hez írt levelében azt mondja: „Az ásványokat (a többi birodalmat is) okkult tulajdonságaik szerint osztályozzuk, vagyis a hét egyetemes princípium relatív aránya szerint, amit tartalmaznak ... Azt tanácsolom, hogy teljes mélységében tanulmányozza az ember hét princípiumát, és ugyanígy határozza meg az ásványok nagy osztályait. Például az üledékes kőzetek csoportja megfelel az ember (kémiaiilag véve) vegyületekből álló, vagyis első princípiumának; az organikus a második (egyesekek harmadiknak hívják) princípiumnak, vagy a dzsivának stb., stb. Ebben saját intuícióját kell követnie.” (M.L. 79-80)

A hét sugár összefügg az ember hét princípiumával. Nagyon nehéz meghatározni az ember alapvető sugarát, amíg előre nem jut az ösvényen, ahol ez megmutatkozik a kauzális test színeinek elrendezésében. Minden sugár meg van bennünk; az egyik az elsődleges, és van egy másodlagos sugár is, mint a zenei skála elsődleges és másodlagos harmóniája. Egy másik tényező, amit figyelembe kell venni az, hogy bár az Ego egy adott sugárhoz tartozik az evolúciós sémában és folyamatosan rajta marad, hacsak nem dönt a változtatás mellett, alacsonyabb teste más sugarak túlsúlyát mutat-

hatják. Így egy második sugaras Ego ideiglenesen az első sugárhoz tartozó testet viselhet, stb., stb. Ez valószínűleg az egyes embereknél megfigyelhető zavaró elemeket is jelenti, mert egyes sugarak összeillőbbek egymással, mint mások.

A következő Adeptus, aki a Teozófiai Társulattal kapcsolatban említhetünk, Rákóczy Mester, a Herceg, akiről azt állítják, hogy valahol Erdélyben él. Ő Európa és Észak-Amerika „régense”, ami azt jelenti, hogy különös figyelmet szentel ezen országok politikai és társadalmi fejlődésének. Vele együtt dolgozik Jézus Mester, aki a keresztény egyház minden ágát felügyeli. Gyakran lehet őket együtt látni. Többet tudunk a Mester, a Herceg elmúlt életeiről, mint a többiekről. A 13. században született szerzetes, Roger Bacon, korának tudósa volt, aki figyelemre méltó jóslatokat mondott. „A hajók mozgatása evezők nélkül is lehetséges, így a folyóra vagy az óceánra alkalmas nagy hajókat egy ember is elvezetheti, és nagyobb sebességgel lehet szállítani, mintha tele lennének evező emberekkel. Hasonlóképpen lehet olyan kocsikat gyártani, hogy vontatóállat nélkül is lehessen őket mozgatni. És repülőgépek is lehetségesek, hogy az ember beleülhessen, és valami eszközt forgasson, amelynek segítségével a mesterséges szárnyak repülő madár módjára szelik a levegőt.” H.G. Wells így írt róla: „Hosszú távon Roger Bacon nagyobb jelentőséggel bír az emberiség számára, mint korának bármelyik uralkodója.”

A tizenhatodik században Christian Rosenkreutz német nemesként jelent meg, akit a világ megreformálásának nagy ambíciója ihlette és napjainak nagy részét a bráhmínok között töltötte, Jeruzsálemben, Damaszkuszban és Egyiptomban pedig az ősi bölcsességet kereste. Visszatérve Németországba, megalapította a Rózsa és Kereszt Rendjét, egy többé-kevésbé titkos társaságot, amely eleinte csak néhány tagból állt, és egy saját maga által emelt házban találkoztak, amelyet a Szentlélek Házának hívtak. Később eltűnt és állítólag meghalt, de a szóbeszéd másként állította.

A tizenötödik században Hunyadi Jánusként, nagy hadvezérként és régensként jelent meg újból (visszautasította, hogy királlyá tegyék). Kiűzte a törököket Magyarországról, és ma is az egyik nemzeti hősnak számít. Az általa építtetett hatalmas vár Vajdahunyadon, ma is épen áll és nemzeti műemlékként őrzik. (Évekkel ezelőtt a bécsi európai kongresszust követően Mrs. Besanttal és sokan másokkal egy külön vonatot béreltünk, hogy odavigyen minket. A környező parasztság felsorakozott a nagy felvonóhídon, hogy üdvözölje A.B-t. A bejáraton belül van egy kis ajtó. A parasztok között hagyomány, hogy Szent Mihály és valamennyi Angyal ünnepén titokzatosan kinyílik az a kis ajtó, és a zene hangja hallható, bár ott nincs orgona.) Hunyadi a táborban, pestisben halt meg. Kortársai a keresztény lovagiasság, a feddhetetlen becsületesség és a nemesség tulajdonságaival, nagy államférfiként és hősként egyaránt jellemezték.

A tizenhatodik században Robert Fludd néven, angol orvosként és rózsakeresztesként jelent meg, aki a cambridge-i St. John's College-ban tanult, majd körbe utazta a kontinenst, és orvosi tanulmányokat folytatott. Panteista nézeteket hirdető vallási misztikusként és a Rózsakeresztes Rend bajnokaként írták le, aki sok könyvet írt.

Az egyik legfontosabb inkarnációja a következő volt, amikor a tizenhetedik században Francis Baconként született; ő volt talán a valaha látott legnagyobb zseni a világ nagy színpadán. (Azt mondják, hogy ebben az inkarnációban jutott el a negyedik, az Arhat beavatáshoz, és a későbbiekben a teljes Adeptus szintjéhez.) Tizenhárom évesen lépett be a Cambridge-i Egyetemre, és olyan bámulatos fejlődést ért el, hogy tizenhat évesen az arisztotelészi filozófiáról írt, amely aztán uralta a skolasztikát. Gyerekkora óta idealista volt, aki úgy gondolta, hogy „az emberiség fejlődése érdekében született”. A nagybátyjának szóló levelében ezt írja: „Minden tudást a tulajdonomnak tekintetem; és ha megtisztíthatnám a kétféle 'csavargó'-tól, amelyek közül az egyik a komolytalan vitákkal, hibás számításokkal és bőbeszédűséggel, a másik vak kísérletezéssel, hallomáson alapuló hagyományokkal és hamisításokkal rendelkezik, akik annyi zsákmányt követeltek, remélem, szorgalmas megfigyelésekkel, megalapozott következtetésekkel, jövedelmező találmányok és felfedezések születhetnek - a szakma legjobbjai.”

Az a gondolat, hogy az igazság felfedezése révén az emberi faj javára jó dolgokat hozzon létre, összekapcsolódott benne azzal a gyakorlati vágygal, hogy hazája szolgálatára legyen és tegyen valamit az Egyház érdekében. E három cél iránti állandó törekvés, Bacon életének kulcsa. Értelme

előrelátó és éles volt, gyors és mégis óvatos, meditatív, módszeres és mentes az előítéletektől, nagyon barátságos beállítottsággal kombinálva. Esszéi mellett, amelyek tele vannak bölcsességgel, az emberiség számára nyújtott kiemelkedő hozzájárulásként írta Shakespeare híres darabjait. Annak bizonyítéka, hogy valójában ő a szerző, számomra annyira nyilvánvaló, hogy itt nem tárgyalom, hanem csak megemlítem, hogy maguk a darabok is tele vannak okkult tudással, művelt bölcsességgel és a királyi udvarok ismeretével. Egy ideig a francia udvarban volt, és több mint valószínű, hogy beleszeretett Valois Marguerite hercegnőjébe, aki később Navarra királynője lett, és akinek valószínűleg sok szonettet írt.

Jakab király idején az ellene felhozott vesztegetési vád az ellenségeinek támadása volt, hogy tönkretegyék. Utolsó levelében, amelyet halálakor hagyott hátra, azt írta, hogy „a megvetettek ruhájában próbálta az embereket bölcsességre tanítani”, egyértelmű utalás a színdarabokra. Ő volt a modern szabadkőművesség igazi atyja, amellyel többek között biztosra veszem, hogy megpróbálta megjelölni a kormányzás ideális formáját.

Utolsó ismert megtestesülése során 1743-ban XVI. Lajos udvarában jelent meg. Comte de St. Germain-nek nevezte magát, de senki sem tudta, honnan származik és hogyan él. A név, amelyet ő adott magának, egy latin kifejezés francia fordítása, ami azt jelenti, hogy „Szent Testvér”. A király és a tragikus sorsú Marie Antoinette személyes barátja volt. Számos mese létezik róla, némelyik rágalmozó jellegű. A legjobb beszámolót Isabel Cooper-Oakley írta: *Comte de St. Germain élete* címmel. Ez nagyrészt Countess d'Adhemar, a királynő társalkodónőjének emlékiratain alapul. Állítólag előkelő és nemes megjelenésű, és sokoldalúan képzett volt, például öt nyelven beszélt tökéletesen. Alkímistaként és orvosként is nagy híre volt. Az étkezéseit mindig maga intézte, és csak akkor járt királyi fogadásokra, ha a lakomán nem kellett részt vennie.

A Countess visszaemlékezéseiben így írja le: “Fellépése első látásra zavarba ejtő. Haja fekete volt, nézése nyugodt és átható. Oh! Micsoda szemek! Soha nem láttam hasonlókat. Körülbelül 40–45 évesnek tűnt.” Egy idős hölgy az udvarban felismerte őt, és azt mondta, hogy ugyanúgy néz ki, mint negyven évvel korábban, amikor Velencében találkozott vele. Megpróbálta megmenteni Marie Antoinette-et közelgő sorsától, de nem hallgatott rá. A Countess azt írja, hogy amikor kijött a királynő szobájából nagyon szomorúnak és komolynak tűnt. Azt mondta neki, “Még egyszer látni fogsz engem, de aztán eltűnök száz évre.” A Countess utoljára akkor látta, amikor a tömeg között álruhában állva figyelte, ahogy Marie Antoinette kivégzésre megy, és amikor az utca túloldalára nézett, a Mester ott állt a túloldalon. K.H. Mester említi ezt az Adeptust a Mr. Sinnett-nek írt egyik levelében. Eliphaz Leviről és *Haute Magie*-ről szólva ezt írja: “Eliphaz a Rózsakeresztes MSS-ből tanult (mostanra csak három példány maradt Európában). Ezek keleti tanainkat fejtik ki, Rosenkreutz tanításaiból, aki Ázsiából visszatérve félkeresztény ruhába öltöztette azokat, így védve tanítványait a papok bosszújától. Az embernek rendelkeznie kell a kulccsal, és ez a kulcs *maga* a tudomány. Rosenkreutz szóban tanított. Saint Germain a helyes doktrínákat ábrákba rögzítette és egyetlen titkosított MS-ét hűséges barátjánál és pártfogójánál hagyta, a jóindulatú német hercegnél, akinek házában, és akinek a jelenlétében utoljára távozott – HAZA.” (M.L. 280)

Hessei Károly tartománygróf, aki az egyik tanítványa volt, ezt írta róla: “Talán az egyik legnagyobb filozófus, aki valaha élt, az emberiség barátja; pénzt csak azért kért, hogy odaadhassa a szegényeknek; az állatok barátja, szívét csak mások boldogsága foglalkoztatta.”

Sok tanítványa volt, köztük a híres gróf Cagliostro, az ezoterikus egyiptomi rítus megalapítója. Ezt a rítust még mindig gyakorolják valahol, hosszú évekkel ezelőtt, első indiai utam során találkoztam egyik tagjával, aki mesélt nekem egy kicsit erről. Mindig az volt az érzésem, hogy Benjamin Franklin is közéjük tartozott, talán titokban, mert a hagyomány szerint a Mesternek köze volt az Amerikai Függetlenségi Nyilatkozat megfogalmazásához. Franklin pedig megírta saját sírfeliratát, amely egyértelműen megmutatja a reinkarnációba vetett hitét. Így szól:

"Itt nyugszik Benjamin Franklin teste, a nyomdászé;
olyan, mint egy régi könyv fedőlapja,
amelyből kivették a belsejét,

amelyről lesztek a fölrirat és az aranyozást

- férgek eledele.

Azonban maga a mű nem vész el,

hanem hite szerint egykor újra meg fog jelenni

egy új, szebb kiadásban, újra átnézve és javítva a Szerző által."

A híres és sokat rágalmazott gróf Cagliostro több állítólagos reinkarnációjával is találkoztam már, de meg tudom mondani, melyik az igazi, mert egyikük magáról azt mondta, hogy ő "Cheiro", a jólismert tenyérjós, szakmai nevén Hamon gróf, egy ír, akit a Pápa is elismert. Egyszer nála töltöttem egy délutánt, és elmondta, hogy fiatalkorában sokáig az Adeptusoknál volt az indiai Nilgiri-dombok között, és hogy találkozott Madame Blavatskyval. H.P.B. arra buzdította, hogy csatlakozzon a Teozófiai Társulathoz, de a férfi azt mondta, valahogy soha nem tette meg. "Pedig kellene," mondta H.P.B. "mert elmúlt életedben te voltál Cagliostro gróf."

Azon is elgondolkodom, hogy Rákóczy Mester volt-e a titokzatos János főherceg, aki eltűnt a háború alatt vagy után, a tengeren. Egyszer olvastam az egyik osztrák főhercegnő visszaemlékezését, aki egy rejtélyes küldetést ír le, amelyet érte vállalt. Azt mondta neki, hogy eltűnik, de visszatér, amikor az országának szüksége lesz rá. Van egy kép az egyik régi *Illusztrált Londoni Hírek* című lapban, ahol Ferenc József császár tizenkét szegény ember lábát mossa meg Nagycsütörtökön. Körülötte áll az udvar, köztük egy Máltai Lovag van fehér köpenyben (akiknek a Nagymestere volt Hompesch grófként). A Mester nagyon tisztán felismerhető.

Vele együtt dolgozik Jézus Mester, akiről azt mondják, hogy most a Drúzok között él Libanon hegyeiben. A Drúzok egy többé-kevésbé titkos közösség, akiknek a kolostorai, nagyon nehezen megközelíthető helyeken vannak. Vallásuk rejtélyes, némiképp a kereszténységgel rokon, hiszik,

hogy az isteni tanítók időnként megnyilvánulnak, valamint tartózkodnak a bortól és a dohánytól. Ennek a Mesternek H.P.B.-tól származó portréja ma Adyar-ban van.

Abban az életében, miután Krisztus, a Világtanító beárnyékolta, a csodatévő Tyanai Apollonius-ként született újjá. Állítólag embereket támasztott fel a halálból. Szülei ősi családból származtak, és jelentős vagyonnal rendelkeztek. Már fiatalkorában tanúbizonyosságot tett erőteljes mentalitásáról, és figyelemre méltó szépségű volt. Tizennégy évesen Tarsusba küldték, amely akkoriban a tudomány híres központja volt. Innen Aegea-ba ment, ahol a görög filozófiai iskolák növendéke volt, de Pitagorasz tanításai is erősen hatottak rá. Sokat utazott, és állítólag az indiai misztikus iskolákban kapott beavatást. A harmadik században Hierokles megpróbálta bebizonyítani, hogy tanai és élete értéke-sebb volt, mint Krisztusé. (Voltaire is hasonló véleményen volt, csakúgy, mint az Erzsébet-korabeli, Charles Blount.)

A „félíg európai görög testvér”, Hilarion Mester, aki óriási segítséget nyújtott a munkához azáltal, hogy Mabel Collins révén közölte a felbecsülhetetlen értékű írást, *Világosság az Ösvényen* címmel. Ez tartalmazza a saját, valamint a Velencei Mester észrevételeit, amelyeket akkor írtak, amikor a Mester Iamblichus, az új-platonista volt. Ő inspirálta a *Fehér Lótusz idill-jét* is, amely nagyjából a saját múltjának története az ókori Egyiptomban.

Az Adeptusok számos nemzetiséghez tartoznak. Ketten vagy hárman angol testet viselnek. K.H. Mester azt mondta Mr. Sinnett-nek, hogy „testvériségünkben van egy külön csoport vagy részleg, amelyik a mi alkalmi és nagyon ritka más fajú és vérű csatlakozóinkkal foglalkozik, és akik ebben a században áthozták a küszöbön Remington kapitányt és a két másik angolt”. (M.L. 19) Van, aki “Robert More”-ként írta alá, két másik Adeptussal közös levelét Olcott ezredeshez. Úgy tűnik, hogy ez a három a Testvériség egy másik központjához tartozik, amely Egyiptomban található. K.H. Mester az egyik levelében ezt írja: “Jelenleg is létezik az Okkult Testvériségnek három központja, földrajzilag és *exoterikus*an ugyanolyan távol – az igazi ezoterikus tanítás lényegét tekintve azonosan, bár a kifejezésekben különbözve; mind ugyanarra a nagy célra irányulnak, de nincs kettő, amely *látszólag* egyetértene az eljárás részleteiben.” (M.L. 399) Két angol mesterről azt mondják, hogy egyikük Sir Thomas More, VIII. Henrik bölcs és erényes miniszterének reinkarnációja, aki inkább mártíromságot szenvedett el, minthogy feladja elveit; a másik a költő, Henry Vaughan, nagyon szép misztikus versek írója. A Harmadik Sugár Urának, a Velencei Mesternek a korábbi inkarnációja Paul Veronese, a híres művész és portréfestő volt.

Nem mindig ismerjük fel, hogy minden gyökérfaj a saját Adeptus típusait hozza létre. A Mestereink az ötödik faj Adeptusai, de még a negyedik faj Adeptusai is léteznek. Amikor a Testvériség a 19. század vége felé elhatározta, hogy erőfeszítéseket tesz a Nyugat növekvő materializmusának és babonájának leküzdésére, a Dél-Amerikában székhellyel rendelkező negyedik faj Adeptusai is beleegyeztek, hogy segítenek, és nagyrészt az ő inspirációjuknak köszönhető, hogy a spiritizista mozgalom elindult. Mivel a vörös indiánok az ókori Atlantisz egykor leghatalmasabb fájának, a toltékoknak az utolsó, fennmaradt leszármazottjai, a szellem-vezetők közül sokan vörös indiánok voltak. A toltékok gyarmatosították Egyiptomot, és megépítették a piramisokat és a Szfinxet.

H.P.B. egyszer azt mondta, hogy a *Titkos Tanítás* harmadik kötetében majd a nagy beavatottak életét követi végig az évszázadok során. Megemlített néhányat, akiket a történelem ismert: Szent Pál, Platón, Paracelsus, Van Helmont, Pica di Mirandola. De nem élte meg, hogy ezt megvalósítsa.

A Mesterek mindig találtak olyan embereket, akiket kiképezhettek. Senkit sem hagynak figyelmen kívül. C.W.L. elmondta nekünk, hogy saját tanítványságának kezdetén Ceylonban volt egy nagyon jó barátja, Sumangala főpap, aki olyan jó és szent ember volt, hogy azt hitte a Mester bizonyára csak figyelmen kívül hagyta őt. Tehát megtette azt, amire azt mondta, hogy soha nem tette meg később, amikor már bölcsőbb volt. Bátorkodott javasolni a Mesternek, aki elmosolyodott, és fel-emelte őt egy olyan magas tudatszintre, amelyet soha nem érhetett volna el egyedül. Ott úgy láthatta az összes ember lelkét, mint a csillagokat egy tiszta éjszakán. Amikor az egyik kicsit fényesebben ragyog, mint a többiek, a Mester megvizsgálja, és egy-két életen át figyeli. Így, ahogy maga mondta: “Mindig találunk önkénteseket a fáradt őrszemek pótlására.” (M.L. 215) A választás egyik té-

nyezője a múlt életekben kialakult elszakíthatatlan kapcsolatok. Ezek közül néhányat a következő fejezetben fogunk megvizsgálni.

Noha nem Adeptus, H.P.B. beavatott chela volt, és megfelelő lehet, ha ezt a fejezetet három ismertetővel zárom le azoktól, akik személyesen ismerték. Az első Charles Johnston, az orientalista, aki szanszkrit írásokat fordított angolra. “Személyiségében, tartásában, szemének fényében és erejében volt valami, ami egy mélyebb és tágabb életről beszélt, és nem volt szüksége kisebb csodákra, hogy ezt tanúsítsa, mert önmagában is csodálatos volt. Ez volt a legnagyobb dolog benne, és mindig is ott volt: egy nagyobb világ, mélyebb erők, láthatatlan hatalom érzése. Azoknak, akik összhangban voltak az ő erős zsenialitásával, ez kinyilatkoztatásként és ösztönzésként hatott, hogy kövessék az általa mutatott utat ... Amikor az utolsó szót kimondta, nagyobb volt, mint bármelyik műve, jobban tele volt élő erővel, mint csodálatos írásai ... A legtökéletesebb mind közül, hogy akarata a halhatatlanság érzését, meggyőződését hordozta magában. Pusztá jelenléte is tanúskodott lelke életerejéről. Az egyéniség erejének ez az érzése nem olyan volt, mint amit az ember egy-egy nagy személyiség jelenlétében érzett, aki uralja és jelentéktelenné törpíti a környező személyeket ... Inkább egy mélyen gyökerező valóság érzése volt ... egy szellemé, amely a természet legmélyére épült, és az Igazság ősi örökkévalóságaiba nyúlt le ... A másik oldal ... lassabban bontakozott ki - a lelkenek nagy és átható éleslátása. Az embert mintegy elaltatta a rokonszenves személyiség, és megnyugtatta a kiegyensúlyozott erő érzése ... amíg a gondolat egy hirtelen fordulata vagy az érzés megváltozása fel nem nyitotta a szemet, és az ember fel nem ismerte az örökkévalóság lakója jelenlétét ... Páratlan erővel érvényesítette a lelket; transzcendens erővel tanította a szellem valóságát, azáltal, hogy egy halhatatlan életét élte, és megnyilvánította energiáit. Özönvízszerű erővel vetette magát a gonoszság és tudatlanság sötét, mérgező felhői ellen, amelyek beborítják és megmérgezik az emberi életet, és amikor az ólomszürke takaró hasadékain keresztül magasan fent megpillanthatjuk a kék eget, bizonyosságot nyerünk a világ nagyszerűségéről. Olyan nagyságrendű személyiség volt, aki megosztotta a világot, híveire és ellenfeleire, senkit sem hagyott közömbösen közöttük. Természetének ereje éppúgy próbára tette ellenségei vad gyűlöletét, mint barátai szeretetteljes odaadását. Egy halhatatlan szellem, akinek volt bátorsága halhatatlan szellemként élni ... Állandóan állást foglalt a szellemi természet valóságáról ... és ez az uralkodó erő és ez a tiszta belső fény egyesült a csodálatos kedvesség, csodálatos szelídség természetével, az abszolút önfeledtséggel és a rossz megbocsátásával. Semmi sem volt figyelemre méltóbb, semmi sem különböztette meg őt igazán a kiválasztottak között, mint jellemének nagy alázata ... Ez az alázat nem pusztán viselkedésbeli volt, hanem a saját természetének mélyen őszinte kifejezése ... aki mellette állt, nyugodtan és csendesen, soha nem tudta elhinni, hogy ez a pompás erő egyszer megszűnhet létezni... hogy egy olyan erőt, mint ő, kiolthat a halál, hogy egy olyan nagy lélek, mint ő, valaha is eltávozzhat.”

Most jöjjön egy méltatás kollégájától és alapító társától H.S. Olcott ezredestől. “Kétségtelen, hogy munkájának önzetlensége szempontjából nagyszerű volt; lelkesen merült bele a vágyakozásba, hogy terjessze az ismereteket és teljesítse Mestere akaratát. Soha nem adta el pénzért okkult tudásának gazdag tárházát, és nem cserélte el személyes előnyökért. Úgy tekintett az életére, hogy semmi sem fontosabb a szolgálatnál, és örömmel adta volna oda, mint bármely vallásos vértanú, ha úgy tűnik, hogy az alkalom ezt az áldozatot követeli. Ezeket a hajlamokat és jellegzetes vonásokat hozta magával az inkarnációk hosszú sorából, amelyben ő (és némelyikben mi is) hasonló szolgálatot vállaltunk; kiváló egyéniségének jellegzetességei voltak a magasztos, nemes, ideálisan lojális tulajdonságok, de nem azért, hogy őt imádják – mert egyetlen embernek sem szabad a szolgálai imádatot követelni – hanem, hogy törekvésre biztasson, arra, hogy hozzá hasonlóvá legyenek.”

És végül a méltatás K.H. Mestertől, aki elmondta Mr. Sinnetnek H.P.B. furcsa viselkedésének és túlfűtött természetének okát: “ez az állapot szorosan összefügg a tibeti okkult képzésével, és annak köszönhető, hogy egyedül küldtük ki a világba, hogy fokozatosan előkészítse az utat mások számára. Közel egy évszázadnyi eredménytelen keresés után vezetőinknek ki kellett használniuk az egyetlen lehetőséget, hogy európai testben küldjenek ki valakit európai földre, hogy összekötő kapcsolatként szolgáljon azon országok és a sajátunk között ... Most már egyetlen férfi vagy nő sem, hacsak nem az „ötödik kör” beavatottja, hagyhatja el *Bod-Las* körzetét, hogy teljes egészében visszatérjen a

világba. ... Legalább *Egynek*, a hét része közül hátra kell maradni ... hogy a szükséges összekötő láncszemet, az átviteli vezetéket képezze“. (M.L.203) Máshol ezt írja: “Soha nem ismerheted meg úgy, ahogy mi, ezért soha senki sem fogja tudni pártatlanul vagy helyesen megítélni őt. A dolgok felszínét látod; és amit „erénynek” neveznétek, csak a látszat, de mi, amikor megítélünk valakit, a mélyére hatolunk és általában nem törődünk a látszattal. Az önök véleménye szerint H.P.B. legjobb esetben is – azok számára, akik kedvelik modora ellenére – egy különös, furcsa nő, pszichológiai rejtvény: aki impulzív és jószívű, mégsem mentes a tévedésektől. Mi azonban, a különtség és a könnyelműség köntösében – mélyebb bölcsességet találunk belső Énjében, mint amit valaha is képesek lesztek értékelni ... belső természetének vonásai egyediek és a legkifinomultabbak.” (M.L. 314)

V. FEJEZET ELSZAKÍTHATATLAN KAPCSOLATOK

Az örök kapcsolatok, amelyeket soha nem lehet elszakítani, a halhatatlan Egók között áldozathozatallal, a legforróbb odaadással vagy hosszú szeretetteljes szolgálattal alakulnak ki. Van egy történet, amelyben egy napon egy nagyon szerelmes feleség jött meglátogatni Buddhát. "Mondd, Uram," szólította meg, mit kell tennem, hogy biztos lehessen abban, hogy szeretett férjemmel leszek az elkövetkező életekben?" Az Áldott azt mondta neki, hogy ha minden nehézség ellenére továbbra is szereti, és mindent megbocsát neki, akkor olyan kapcsolatot kovácsol, amelyet soha, de soha nem lehet elszakítani. Buddha és az Úr Krisztus között ilyen kapcsolat jött létre évezredekkel ezelőtt, amikor mindketten hétköznapi emberek voltak a Hold-láncon. És ilyen kapcsolat van M. Mester és K.H. Mester között is.

H.P.B., az ezredes, és közös mesterük, Mahatma M. között, létezik egy másik ilyen kötelék. Hatalmas korszakokkal ezelőtt alakult ki, amikor ő, aki ma már Adeptus, Atlantisz bizonyos részének császára volt, amelynek fővárosát az „Arany Kapu Városának” hívták, mert egyik nagy kapuját aranyból készítették. A város egyik kiemelt helyén állt a kiterjedt területtel rendelkező királyi palota, ahol a császár kisleánya és örököse – H.P.B. egykori inkarnációja - szokott játszani. Atlantisz másik részéből származó gonosz összeesküvők mindig figyelték, hogy ha tehetik, akkor megölik vagy elrabolják a kis trónörökösöt. Ezért a kisleánynak személyes testőre volt az egyik királyi ezredes durva, de hűségesen odaadó katonájának személyében.

Egy napon az összeesküvők betörték a kertbe, és megpróbálták megtámadni a kis herceget, de a testőr annyira bátran harcolt, hogy sikerült elhárítania a támadást, amíg további segítség meg nem érkezett. De ekkor már sok halálos sebből vérzett. Bevitték a palotába, és a császár lábai elé fektették. Az uralkodó komolyan és kedvesen nézett rá. "Az értem ontott vér köteléke alakult ki most közöttünk" - mondta. "Mond meg, mit akarsz, és megadom neked." A durva, de teljesen odaadó harcos csak egy dologra vágyott, hogy a Mesterével és a kis herceggel legyen együtt az elkövetkező életekben. Ez bekövetkezett, és ez volt az egyik oka annak, hogy a Mester Olcott ezredest választotta, "korántsem ő volt a legalkalmasabb, de - a lehető legjobb volt" - az ezredes rendelkezett a legkedvezőbb "karmával" a megtestesülésben lévők közül.

H.P.B. együtt volt Rákóczy Mesterrel, a Herceggel a francia forradalom idején. Azt mondták nekem, hogy valamilyen módon kudarcot vallott, és kárpótlásul azt kérte, hogy ebben az életben nehez és kemény munkát bizzanak rá.

Mrs. Besant egyszer megkérdezte M. Mestert, hol alakult ki közöttük a kötelék? Pszichés képet mutatott neki egy primitív kisleányról, aki szeretettel ringatja öccsét egy kezdetleges sátorban elhelyezett bőrfüggőágyban. Ő is életét adta védelme érdekében, amikor még állat volt a Hold-láncon, amely áldozati cselekedettel halhatatlan lelket nyert.

Csodálatos kötelék alakult ki az Úr Maitreya (Krisztus) és J. Krishnamurti között régen Indiában. Krisnaji ekkor egy fiatal maharáni karcsú testét viselte, akinek legfőbb öröme és büszkesége a kisleánya - az Úr egykori megtestesülése volt. Nagy palotában laktak, amely főleg fából épült. Egy nap a palota kigyulladt és hevesen égett a száraz faszerkezet. Mindenki kimenekült az épületből, és teljesen megfélemedtek az emeleti bölcsőben lévő hercegről. A fiatal anya ekkor színre lépett. Hol a gyerekek? Mindenki a másokra nézett. Az anya felszaladt a lángoló lépcsőn. A gyereket a saját szájába csavarva ismét kifelé indult, a haja lángolt és a lába megégett a tüzes lépcsőn. Amikor biztonságra ért, már emberileg nem lehetett rajta segíteni, de a csecsemő megmenekült. Aznap este, amikor elhagyta megkínzott testét, egy csodálatos személyt talált maga mellett. Azt mondta neki, hogy: „Ma az életedet adtad az enyémért. Egy napon, a távoli jövőben, meg foglak kérni, hogy add újra nekem, és ezen keresztül az egész világ áldott lesz.”

K.H. Mester végtelen türelmet és elpusztíthatatlan szeretetet tanúsított Mr. Sinnett iránt. Ez nagyon régre nyúlik vissza, amikor Mr. Sinnett az ókori Egyiptomban nemes ember volt az egyik fáraó alatt. Egyiptomot megtámadták a külföldi hódítók, és a betörő seregben egy fiatal katona is felvonult, aki K.H. Mester akkori inkarnációja volt. Többekkel együtt ő is fogságba esett. Nem vagyok biztos benne, de úgy gondolom, hogy az ókori Egyiptomban megkínzották vagy megölték a foglyo-

kat. Mindenesetre az egyiptomi nemes megkedvelte ezt a fiatal foglyot, elvitte saját házába, biztonságban tartotta a háború végéig, majd hazaküldte. Hosszú évszázadokkal később a Mester Mr. Sinnett személyében látta meg ismét régi barátját, és tudta, hogy hálával tartozik neki.

Már említettem, hogy Mrs. Cooper-Oakley írta meg Comte de St. Germain életét. Anyagok összegyűjtése érdekében sokat járt külföldön, és hatalmas kutatómunkát végzett. Abban az életében, amikor a Mester Hunyadi Jánosként élt, ő az odaadó felesége volt, és odaadása azóta is megmaradt. Azt mondják, hogy ő és Mrs. van Hook meglátogatták a Vajdahunyad várat, és egy kis időt töltöttek a közelben, remélve, hogy meglátják a Mestert. Nem sikerült nekik, de amikor elmentek, Mrs. Cooper-Oakley levelet kapott a Mestertől, amelyben megírta neki a levelezési címét. Azt is hallottam, hogy amikor haldokolt, a Mester meglátogatta őt. Nagyon ritka, hogy a Mester fizikailag is meglátogatta valamilyen tanítványát. Két olyan esetet ismerek, amikor ez valóban megtörtént. Az ilyen kiváltságok a múltbeli karmának és a karmikus kapcsolatok erejének köszönhetőek. Két egyszerű ember, vagy akár egy intelligens állat és imádott gazdája közötti igazi szeretet és szolgálat köteléke egy nap a Mester és tanítványa közötti tökéletes kapcsolatként virágozhat.

VI. FEJEZET A TITKOS TUDOMÁNY ÖSVÉNYE

A Titkos Tudomány ösvényének hívom ezt a fejezetet, mert H.P.B. híres *Arany lépcsőjében*, amit M. Mester adott neki, az eredeti szöveg "Titkos Tudomány" volt, amely a szanszkrit *Gupta Vidya* helyes fordítása. Ezt változtatták "Szent Tudomány"-ra, amikor mindenki számára elérhetővé tették.

Ez a valódi "okkult" ösvény. A misztikus ösvénye a biztonságos út a legtöbb fejlődő lélek számára, amelyet Mrs. Besant úgy írt le *Az előcsarnokban* című könyvében, mint ami körbe-körbe kanyarodik a hegyen. Ez a fokozatos növekedés és fejlődés biztonságos, normális, lassú módja sok életen át, ezért az emberek többsége ezt követi.

A titkos tudomány útja a meredek út, egyenesen a hegytetőre. Ez egy különleges módszer, amely csak bizonyos felkészült természetűek számára alkalmas. Ezt a két ösvényt írja le a *Csend Hangja* középső része, ahol a nyílt és a titkos ösvénynek hívják. "Az Ösvény egy, tanítvány, de a végén kettős. ... Az egyik vég – a rögtöni üdvösség, a másik vég – az elhalasztott üdvösség. ... Az első a célhoz, a második az önfeláldozáshoz vezet. ... A nyílt Ösvény a változatlan változásba vezet – a Nirvána az, a teljesség dicső állapota, az emberi képzeletet felülmúló üdvösség. Az első Ösvény tehát a felszabadulás. A második Ösvény azonban ... az Arhan-t kimondhatatlan mentális szenvedésbe viszi; szenved az élő holtakért, [az ezoterikus igazságokat és bölcsességet nem ismerő embereket élő halottaknak nevezik, C.C.] és tehetetlenül szánja a karmikus kínok alatt sínylődő embereket, mert még a bölcsek sem vállalják, hogy enyhítsék a karma gyümölcseit. ... A 'Nyílt Ösvény,' ... a világról és az emberekről való megfélemezés örök időkre. A 'Titkos Ösvény' szintén a paranirvána üdvösségébe vezet, – de csak számtalan kalpa [korszak] lejártával; az elnyert és a tévelygő halandók iránti végtelen könyörületből és szánalomból elvesztett [elutasított] Nirvánák ezek. ... Íme! A meszsi távolban van a cél, a rögtöni üdvösség és a hosszú szenvedés. Bármelyiket választhatod, óh szenvedés jelöltje, az eljövendő korszakokban!"⁷

Miért van két ösvény? – kérdezhetik. Milyen célból létezik a második? Erre a kérdésre T. Subba Row, M. Mester tanítványa válaszolt a Társulat korai időszakában megjelent *Ezoterikus Írások* című könyvében. Ezt mondja: "Ez a filozófia [a Dél-Indiai, ahol az Okkult Bölcsesség kiemelkedő Adeptusa lakott. C.C.] két ösvényt ismer; mindkettőnek ugyanaz a vége, a dicsőséges halhatatlanság. Az egyik az erkölcsi erőfeszítések és az erények gyakorlása révén történő folyamatos, természetes út. Ennek eredménye a lélek természetes, koherens és biztonságos növekedése, a szilárd egyensúlyi helyzet elérése és fenntartása, amelyet nem lehet megdönteni vagy megrendíteni bármilyen váratlan támadással. Ez a normális módszer, amelyet az emberiség hatalmas tömege követ." (*Ezoterikus Írások* 112-3) Ez nem igényli a Guru állandó figyelmét.

⁷ 179-187, 194 vers; az 1944-es kiadásból.

Ez a Nyílt Ösvény, amit a Világtanítók hirdettek a népnek, az úgynevezett “profán” (világi) tanítás, amely a Latin *pro*, és *fanum*, szavakból származik és jelentése a ’templomon kívül’. Krisztus úgy írja le, mint a “tágas kapu és széles az út, amely a romlásba visz,” (Mt 7.13), vagyis ebből következik a múlt emlékeinek látszólagos elvesztése – Léthé (a feledés) vizének megivása – az új inkarnációban. A “szűk kapu és keskeny az út” a második ösvény, kevesen vannak, akik megtalálják egy adott generációból.

T. Subba Row így folytatja: “A másik ösvény az okkultizmus meredek útja, számos beavatáson át. ... Az okkult haladást, a növekedést ezen az úton az Adeptus segítsége hozza létre azáltal, hogy a chelán keresztül különböző okkult erőket irányít, amelyek lehetővé teszik számára, hogy idő előtt, úgymond, megismerje saját spirituális természetét; és olyan erőket birtokoljon, amelyekhez fejlődésének foka szerint erkölcsileg még nem jogosult.” (*Ezoterikus Írások* 113) Látható, hogy ezen az ösvényen az Adeptus gondoskodása és odafigyelése szükséges. Minden beavatás a tudat ’erőszakos’ megnyitása és a csatornák kiszélesítése az isteni energiák lefelé áramlásához. Ezek az energiák, mint az elektromosság, személytelenek és semlegesek, hatásukban attól a csatornától függ, amelyen keresztül a meghatározott célhoz áramlanak. Ezért van szükség a tökéletes tisztaságra, mielőtt jól használható lehet, és fennáll az a veszély, hogy a nem teljesen megtisztított természetben az alsóbb impulzusok, különösen a fizikai nemi természet megerősödik.

“Ilyen körülmények között,” írja T. Subba Row, “megtörténhet, hogy a chela elveszti erkölcsi egyensúlyát, és beleesik a *dugpa* ösvénybe,” vagyis átáll a sötét oldalra, a bal-oldali ösvényre. Az Ösvényről mindig úgy beszélnek, hogy “olyan keskeny, mint a borotva éle”, a fehér és a fekete mágus közötti különbség elsősorban az indíték önzetlen, illetve önző voltában van. T. Subba Row így folytatja:

“Ez az út rendkívül veszélyes azok számára, akik nem tartják maguknál a biztonságot adó talizmán; ez a talizmán a tökéletesen önzetlenség, az önmagáról elfeledkező, önlegyőző odaadás az emberiség vallási java iránt, az önmegtágadás, amely nem átmeneti, hanem soha véget nem érő és örök, és amelynek tárgya az emberi faj vallási [spirituális, C.C.] megvilágosodása.” (*Ezoterikus Írások* 113-4) Ez a titkos ösvény, a “lemondás ösvénye,” a “bánat ösvénye,” és azért hívják így, mert a tanítvány felébredt spirituális érzékelése megmutatja neki azt a szellemi sötétséget, amelyben a legtöbb ember él. A *Világosság az Ösvényen* beszél “azok gyámoltalanságáról, akik még nem látták a világosságot, akik lelke mély sötétségben van”. És ez emlékezteti a törekvőt, hogy “a világ bűne és szégyene a te bűnöd és szégyened, mert része vagy a világnak; karmád elválaszthatatlanul egybefonódott a nagy Karmával”. “Ne vádold őket! Ne riadj vissza tőlük, hanem kísérelj meg, hogy egy keveset emelj a világ súlyos karmáján; nyújts segítséget annak a néhány erős kéznek, amely visszatartja a sötétség hatalmasságait attól, hogy teljes győzelmet arassanak”. Ez jelzi a második okot, amiért ez az út a ’bánat útja’. Nemcsak azért, amit az Adeptusok együttérző szívének folyamatosan látnia kell, hanem azért is, mert el kell viselnie az emberek fájdalmait és bánatait azáltal, hogy egy kőszikla lett az „Oltalmazás falában”, “amely láthatatlanul védelmezi az emberiséget a még sokkal nagyobb bajoktól”, és szintén körülveszi a mentális világ azon csodálatos részét, amit ’Devachan’-nak – az Istenek Otthonának nevezünk, ahol az emberek lelkei boldogságra lelnek a halál után. A Mesterek belső és külső teste a sok tudatlan ember által generált boldogtalan és gonosz áramlatok befogadására és átalakítására szolgáló tégely. Ez a jelentése a *Csend Hangja* tragikus szavainak, amely azt mondja nekünk, hogy az „Oltalmazás falát” “az ő gyötrelmeik emelték, az ő vérük kötötte meg”.

A lemondás útján három fő lépés van. Először is: „az emberiség javára élni”. Ezen indíték nélkül, ami tiszta és szennyezetlen, és még tudattalanul sincs benne semmilyen, akár belső, akár külső haszonszerzésre irányuló törekvés, ez az út nem járható. K.H. Mester a Mr. Judge-nak írt csodálatos levelében ezt mondja: “Más emberekért és velük kell élned, nem magadért és magaddal.” Ez azt jelenti, hogy “egy tökéletesen önzetlen, önmagáról elfeledkező, önlegyőző odaadás szükséges “az emberiség javára, faji, hitvallási, színbeli vagy nemi megkülönböztetés nélkül. H.P.B. így fogalmaz: “Az igazi okkultizmus az énről való teljes lemondás, feltétel nélkül és véglegesen, mind gondolkodásban, mind cselekvésben. Nem önmagáért, hanem a világért élni. Amint elfogadják a chelát, a

személyiségének el kell tűnnie, és valódi jótékony erővé kell válnia a természetben. Lehetetlen *szellemi* erőt alkalmazni, ha a közvetítőben az önzés legkisebb árnyalata is maradt. A szellem erői és energiái csak a tiszta szívűeknek adják oda magukat – ez isteni varázslat.” (*H.P.B. Összegyűjtött Írások*, IX kötet, 234)

Máshol így ír: “Aki profitálna az Egyetemes Elme bölcsességéből, annak az egész emberiségen keresztül kell elérnie, faji, bőrszínbeli, vallási vagy társadalmi státusz megkülönböztetése nélkül. Az altruizmus, nem pedig az ego-izmus, még legálisabb és legnemesebb felfogásában sem alkalmas arra, hogy egyesítse kis énjét az Egyetemes Énnel. Ezek a szükségletek ehhez a munkához, amelyeknek a valódi okkultizmus igaz tanítványának szentelnie kell magát, ha meg akarja szerezni az isteni bölcsességet és tudást.” (*H.P.B. Összegyűjtött Írások*, IX kötet, 260)

Ezt a választ kapta Mr. Sinnett a Mester számára tett javaslatára, miszerint a nagy tudósok jobban megérdemlik a figyelmét, mint a köznép. A Mester azt mondja, hogy senki sem állíthat semmiféle követelést az Adeptusok felé, de “ellenállhatatlan vonzerőt teremthet és rákényszerítheti a figyelmüket, ha azok szellemi dolgok, nem pedig észbeliek vagy intellektuálisak.” Ezt írja: “Semmi sem vonz minket a kívülállóhoz, kivéve a fejlődő szellemiséget. Lehet egy Bacon vagy egy Arisztotelész a tudásban, és mégsem érezteti velünk egy tollpihényt sem a súlyát, ha hatalma a Manas-ra korlátozódik. A legfőbb hatalom a Buddhiban lakozik; látens – amikor egyedül az Atmanhoz kapcsolódik, aktív és ellenállhatatlan, amikor a ‘Manas’ lényege felélénkíti, és amikor az utóbbi salakja nem keveredik ezzel a tiszta esszenciával, hogy véges természete miatt elnehezítse azt. A *Manas*, bár tiszta és egyszerű, alacsonyabb fokú és földies: és így a legnagyobb embereitek sem számítanak azon a szintéren, ahol a nagyságot a szellemi fejlődés mércéjével mérik.” (M.L. 341-2) Ez az a "hang", amely képes megszólalni a Mesterek jelenlétében, és meghallgatásra talál, mert "elvesztette bántó hatalmát", és ezért "elnyerte a mások megsegítésének erejét".

A második lépés "a hat dicsőséges erény gyakorlása", a *Paramiták*, amelyek Buddha Nemes Nyolcstréte Ösvényének és az Úr Krisztus hegyi beszéde kilenc boldogságának megfelelői. (Mellékesen megjegyezhetjük, hogy a "hegy" vagy "domb" mindig a magasabb tudatállapotokat szimbolizálja.) “Ki mehet föl az Úr hegyére? Ki állhat az ő szent helyén? Akinek a keze tiszta és ártatlan a szíve.” (*Zsolt* 24: 3-4)

Az első Paramita a *Dana*, amit általában a jótékonyosság, önzetlenség vagy szeretet szóval fordítanak. De a gyökere ('da') "adást" jelent, így úgy is felfogható, mint az örökös adás szelleme az elvétel helyett. Ez a szellem központi jele, a *Nivritti Marga*, a Visszatérő Ösvény természete, ellentétben a Kifelé vezető Ösvény, a *Pravritti Marga* szellemével, ahol a tudatosság hordozói az elvétel által növekednek. A jóga minden rendszere a szeretettel, az *Ahimsa-val*, az ártalmatlansággal kezdődik. Patanjali azt mondja, hogy “annak jelenlétében, aki tökéletesítette az ártalmatlanságot, megszűnik minden ellenségeskedés.”

Ezután következik a *Shila*, a tisztaság, az erkölcsösség, a "tiszta szívűek", akik képesek "látni Istent" minden önzés hiányának köszönhetően, amely önmagában kizárja az isteni látást. A tisztaság, amiről itt szó van, nem a közönséges vagy ember alkotta erkölcsösség. Valójában a szív teljes őszinteségét, teljes odaadást jelent, amely által az ember egész énjé megtelik világossággal. Egy ruha azért tiszta fehér, mert teljesen fehér. Egy tintafolt megtörné ezt a teljességet (a "szentség" gyökerét), és "megosztott énné" tenné. Ez a teljes szívűség tartja az embert szilárdan a választott útján. “Hiszen a lelkében megosztott ember nem tart ki semmiben sem.” (*Jak.* 1: 8)

Kshanti, türelem, a neheztelés teljes hiánya. Egy okkultista soha nem neheztel semmiért. Osztozik a Természet türelmében, mivel hiányzik belőle a személyes vágyak mohó, kapkodó sietsége. Sziénai Szent Katalin a türelmet tartotta a legnagyobb erénynek.

Vairagya, közömbösség az élvezet és a fájdalom iránt, az isteni közömbösség által kifejlesztett belátás, amely ennek a tulajdonságnak a lényege.

Virya, erő, energia, szorgalom, célra tartás, spirituális akarat.

Kontempláció, a meditáció befelé vezető útja, mert az "út" bennünk van, mi magunk vagyunk az, ahogy fejlődünk, és kivirágunk.

Bölcsesség, a spirituális tudás és bölcsesség, amely az intuíció fejlődésének gyümölcse.

A harmadik nagy lépés csak az Ösvény legvégén következik. "Elérni Nirvána üdvösségét csak azért, hogy ezt lemondás kövesse: ez a nagyszerű, ez a végső lépés, a legmagasztosabb a Lemondás Ösvényén." (*Csend Hangja* 145) A Titkos Ösvényen a Nirvánáról, annak minden dicsőségével és boldogságával együtt, lemondanak, visszautasítják, újra és újra, számtalan korszakon át, mert a Nirvánába való teljes belépés "a Világ és az emberek örökös elfeledését" jelentené. (*Csend Hangja* 186) "Lemondani a Nirvánáról" nem könnyű dolog. Sokkal tágabb értelemben ez a Devachanról (a mennyei életről) való lemondáshoz hasonlítható. Az Ösvényen járó tanítvány lemondhat a Devachanról. Ilyenkor lemond arról a hozzáadott erőről és boldogságról, amely a Devachanban töltött hosszú évek révén jutott volna hozzá. Ahelyett, hogy neki jutna, az eredmények szétoszlanak az egész emberiségre. Ezután gyorsan reinkarnálódik, és ugyanazokat az asztrális és mentális testeket hozza magával, amelyekkel távozott, és következésképpen nagyon gyakran a közvetlen előző élete emlékezetének nagy részét is. Ez egy áldozatos cselekedet, és csak akkor kerül rá sor, ha a földi síkon olyan fontos események történnek, amelyek további segítségét igényelik.

Amikor Mrs. Besant először beszélt nekünk arról, hogy néhány nem beavatott társulati tagot visszahoznak a közvetlen inkarnációba, hogy segítsenek a hatodik alfaj fejlődésében, a teozófiai tagok körében divat lett arról beszélni, hogy "azonnal visszajönnek". Mrs. Besant ekkor közbelépett. Elmondta, hogy nincs meg bennünk a hatalom, hogy lemondjunk a Devachanról, mert azok az erők, amelyek az embert a halál után oda vezetnek, olyan erősek, hogy egy Adeptus erejére van szükség ahhoz, hogy úgy mond "rövidre zárjon" minket, és ezt nem fogja megtenni, hacsak nem eléggé biztos abban, hogy ez az energia ráfordítás megéri a részéről a faj szolgálatában. És itt a lényeg: *óriási mértékben* nagyobb az az erő, amely az Asekha Adeptust a Nirvánába vonzza. Hogyan tudna ellenállni ennek a hatalmas vonzásnak, hacsak az Ösvény kezdetétől annak végéig tartó hosszú-hosszú út során nem építette volna be természetébe a spontán lemondás lényegét és szokását? A Mester irántunk való szeretetből jön vissza, lemond a mennyei boldogságról, és elfogadja a születés nyomorúságát, hogy megszámlálhatatlan korszakban köztünk lakhasson, segítve, támogatva, megvigasztalva, megvilágosítva, amennyire a Törvény megengedi, az emberek elsötétült lelkét.

Az Ösvény a hivatalos megkezdésének napjától az Első Beavatás kapuján keresztül hét életet vesz igénybe a Negyedik vagy Arhat Beavatásig; és ugyanígy hét további életet vesz igénybe az Asekha szintig, összesen tehát tizennégyet. Ezt azonban nem kell túlságosan szó szerint vennünk. Ez az intenzitástól függ, mert a belső világokban az időnek nem ugyanaz a jelentése, mint itt. H.P.B. azt mondta nekünk, hogy a "próbaidő" egy Adeptus számára állítólag hét évig tart, de ez jelenthet akár hét percet, akár hét életet is.

Az első lépés ezen az Ösvényen az, amikor egy lélek, akinek "elhivatottsága" van, ami azt jelenti, hogy meghallja a belső hívást, saját akaratából hazafelé fordul, tökéletes odaadással minden ember java és boldogsága iránt. Ezután, amikor az idő megérett rá, következik a próbaidő, az elfogadás, és a beavatás. A "beavatás" szó kezdetet jelent. Ez az a kapu, amely beenged a tulajdonképpeni Ösvényre. Ezen az első nagy szertartáson a tanítvány kauzális teste, amely az állatvilágból való individualizációtól kezdve minden spirituális tapasztalatának állandó tárháza volt, megsemmisül. A szellemi sikokról való visszatérésekor új test alakul ki, de az élettapasztalatok ezentúl az újonnan kialakított buddhikus burokból kerülnek, amiről így beszélnek: "Krisztus bennetek, a megdicsőülés reménye", valamint a személyiség és az isteni Ego közötti kapcsolat kiszélesedik. Ez a kapcsolat már nem egy aranylő, lüktető fonál, hanem egy nyitott tölcser, amelyen az ember életének *parlata* azonnal átmegy. Ez az egyik oka annak, hogy egy beavatott lemondhat a Devachanról és gyorsan visszatérhet az inkarnációba. Az asszimiláció hosszú folyamata, amely általában a mennyei világban zajlik, bizonyos mértékig megtörténik, amíg itt él. Most már csatlakozott a Testvériség tudatoságának csoport-lelkéhez, amelyet C.W.L. egy "fényes tengerhez" hasonlít. A Testvériség erői átáramlanak rajta, amennyire ő képes azokat kisugározni. A Beavatott jelenléte gyógyító erőt képvisel.

Az Első Beavatás az asztrális síkon történik, miközben a tanítvány alvás közben távol van a testétől. Ha érzékeny, akkor talán képes lesz érzékelni valamit ennek szépségéből ébrenléti állapotában. Vannak olyan beavatottak is, akiknek semmilyen fizikai emlékük sincs. A második beavatás a

mentális síkon történik. Nem valószínű, hogy ez átjönne az éber tudatba. Mindkét beavatásnál a Főpap egy Adeptus, akit a Hierarchia nagy Feje, a Király bízott meg, aki a Vénuszról érkezett Adeptus, és aki hat és fél millió évvel ezelőtt jött, hogy segítsen megalapítani a Testvériséget a Földön, arról a bolygóról, amely előttünk jár az evolúcióban, a Hierarchiában, amely "Örökkévalóságtól Örökkévalóságig" létezik.

A Harmadik Beavatás a magasabb mentális síkon történik, a Negyedik pedig a buddhikus síkon. Mindkettőt maga a Király adja Shamballah-ban. Az Ötödiket, amely az embert teljes Adeptussá teszi, senki sem adja. Az ember maga veszi el. Ekkor visszatér a "túlsó partról", és "az egész Természet örömteli áhítattal ujjong. ... Az aranyfény mérhetetlen örvényléséből, amelyben a Győztes fürdik, szavak nélkül zeng fel a természet minden hangja, ezernyi módon hirdetve: örvendezzettek, óh Myalba lakói. Egy zarándok visszatért a másik partról. Új Arhan született." (*Csend Hangja* 281, 312-5)

"Myalba: a mi Földünk – az ezoterikus iskola helyesen pokolnak nevezi," mondja H.P.B. "és minden poklok közül a legnagyobbak. Az ezoterikus tanok nem tudnak más pokolról, vagy bűnhődési helyről, mint az emberlakta bolygóról, vagyis a Földről."

Most válik nyilvánvalóvá, hogy *miért* létezik a Titkos Ösvény. T. Subba Row azt mondja: "Nem szabad arra következtetni, hogy ... az okkultizmus az Adeptusságot és a beavatást tévedésnek, a természet funkciói erőszakos és veszélyes bitorlásának tekinti. Az Adeptus hierarchia ugyanolyan szigorúan a természet terméke, mint egy fa: határozott és nélkülözhetetlen, célja és funkciója van az emberi faj fejlődésében. A funkciója az, hogy nyitva tartsa a felfelé vezető utat, amelyen keresztül leárad a fény és az útmutatás, amely nélkül fajunknak minden egyes lépést a próbálkozások és kudarcok fárasztó, soha véget nem érő módszerével kellene megtennie minden irányban, amíg véletlenül meg nem találja a helyes utat. ... Az Adeptus hierarchia feladata, hogy vallási tanítókkal lássa el az emberiség botladozó tömegeit." (*Ezoterikus Írások* 113)

Melyik úton haladjon az ember? Hogy ismét Subba Row-t idézzem: "Csak néhány különlegesen felkészített ... természet alkalmas erre az ösvényre ... Ezért bölcsőbb nem keresni a tanítványság útját; ha az ember alkalmas rá, a karmája észrevétlenül és csalhatatlanul elvezeti őt erre az útra; mert az okkultizmus útja keresi a chelát, és nem fogja elmulasztani megtalálni, amikor az alkalmas jelölt megjelenik." (*Ezoterikus Írások* 113-4)

Mégis úgy gondolom, hogy sok teozófus, tudatosan vagy öntudatlanul, ehhez az ösvényhez tartozik. A saját isteni Énjük már régen eldöntötte ezt. Ezen az úton is "eggyé válunk Istennel". Amikor a nagy szentek és jógik ezt teszik, az azt jelenti, hogy tudatukban eggyé váltak isteni Énjükkel. A Nirvána azonban még messzebb van ettől. A Titkos Ösvényen járó embernek is eggyé kell válnia isteni Énjével, mielőtt sokat tudna segíteni a Mesterének, vagy ennek teljesen tudatában lehetne. Csak e belső Szellemi Én tudatossá válásával nyílik meg tekintete és megértése előtt a Titkos Tudomány, a Titkos Tudás, a Noumenon, amely megmagyarázza, megdicsőíti és nyilvánvalóvá teszi az élet szépségét, értelmét, célját és törvényeit. A Megvilágosultak számára a fájdalom - önmaguk számára - megszűnt, mert megszűnt az *A-vidya*, a tudatlanság, és így a "bűn" oka is. Azt hiszem, Coventry Patmore volt az, aki ezt írta: "Tudd meg, ó ember, a bűn gyökere benned az, hogy nem ismered saját istenségedet". Az Adeptus számára nincs bűn, csak a fejlődés hiánya. Ő szabad. Többé már nem kötik őt a korlátozások, kivéve azokat, amelyeket önként vállal és fogad el az emberek iránti szeretetből. Sokkal több öröm, sokkal több vigasz juthat az embereknek ezen a szomorú földön, mert ők visszafordultak arról a túlsó partról, miután soha nem felejtették el meghallani az egész világ segélykiáltását.

Csatlakoznánk-e ehhez a csapathoz, feláldoznánk-e magunkat, hogy mások hamarabb szabadok lehessenek? Mi is odaadnánk-e szívünk minden csepp vérét, időnk minden pillanatát, minden ajándékot, amit a múltból hoztunk, az emberek jövőbeli szabadságáért és öröméért? Akkor most elmondom, hogy mit kell tennünk, mert a tanítványságot *elnyeri* az ember, nem pedig szívességként kapja, és hogy mit jelent ez, azt megpróbálom, amennyire csak tudom, a könyv második részében a lehető legmegfelelőbben leírni.